

Precationes ad dei matrem

Εὐχαὶ τῆς Θεοτόκου

Εὐχὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, ἡ μόνη καθαροτάτη καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, ἡ μόνη πάσης ἐπέκεινα καθαρότητος καὶ σωφροσύνης καὶ παρθενίας, ἡ μόνη κατοικητήριον ὅλη γενομένη τῆς ὅλης χάριτος τοῦ παναγίου Πνεύματος, κἀντεῦθεν καὶ αὐτὰς τὰς αὐτοὺς Δυνάμεις ἀσυγκρίτως ὑπερβαλοῦσα τῇ καθαρότητι καὶ τῷ ἁγιασμῷ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἔπιδε ἐπ' ἐμὲ τὸν ἐναγῆ καὶ ἀκάθαρτον καὶ ρερυπωμένον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα τῷ μολυσμῷ τῆς ἐμπαθοῦς καὶ ἐνηδόνου ζωῆς μου· κάθαρόν μου τὴν ἐμπαθῆ διάνοιαν· ἄγνισόν μου καὶ διόρθωσόν μου τοὺς πεπλανημένους καὶ τετυφλωμένους λογισμούς· ῥύθμισον καὶ παιδαγωγῆσόν μου τὰς αἰσθή 1.355 σεις· ἐλευθέρωσόν με τῆς τυραννούσης κακίστης καὶ αἰσχροῦς συνηθείας τῶν ἀκαθάρτων προλήψεων καὶ παθῶν· στήσόν μου πᾶσαν τὴν κατ' ἐνέργειαν ἁμαρτίαν, καὶ δώρησαι νῆψιν καὶ διάκρισιν τῷ ἐσκοτισμένῳ καὶ τάλαιπῶρῳ μου νῶ πρὸς διόρθωσιν τῶν οἰκείων σφαλμάτων τε καὶ πτωμάτων, ἵνα τοῦ σκοτῆτος τῆς ἁμαρτίας ἀπαλλαγῆς καταξιωθῶ δοξάζειν καὶ ὑμνεῖν σε ἐν παρρησίᾳ τὴν μόνην ἀληθινὴν Μητέρα τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὅτι μόνη σὺν αὐτῷ καὶ δι' αὐτὸν εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη ὑπάρχεις ὑπὸ πάσης τῆς ἀοράτου καὶ ὄρατῆς κτίσεως, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Εὐχὴ τῆς Θεοτόκου Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε, κεχαριτωμένη Θεογεννήτρια, ὑπερευλογημένη Θεοχαρίτωτε, δοχεῖον τῆς θεότητος τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ ἀθανάτου καὶ ἀοράτου Πατρός, κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπάκουσόν μου τῶν ἐκ ῥυπαρῶν καὶ ἀκαθάρτων χειλέων μου ἐκπεμπομένων ῥημάτων. Ἴδου γὰρ ἐκ ψυχῆς συντετριμμένης καὶ τεταπεινωμένης διανοίας τῇ σῆ προσέδραμον εὐσπλαγχνία. Μὴ οὖν παρίδης 2.356 με τὸν ἄθλιον, μὴδὲ ἐάσης με ἀπολέσθαι εἰς τέλος τὸν ἀνάξιον δούλόν σου, ἀλλὰ ταῖς μητρικαῖς σου δεήσεσι χρησαμένη, ἴσασαι τὴν τάλαιπῶρόν μου ψυχὴν, τὴν κακῶς συντριβεῖσαν τοῖς πονηροῖς μου πάθεσιν, ἦν ὁ πονηρὸς Ἐχθρὸς ταῖς φιληδόνοις ἁμαρτίαις συντρίψας εἰς γῆν κατεπάτησε. Διὸ πάσης αἰσχύνης πεπληρωμένος εἰμί, καὶ οὐ τολμῶ, οὐδὲ εὐπροσωπῶ συγχώρησιν τῶν πολλῶν ἁμαρτημάτων καὶ ἀνιάτων τραυμάτων μου ἴσασιν παρὰ τοῦ φιλανθρώπου μου Θεοῦ αἰτήσασθαι· ἐμόλυνα γὰρ τὸν ναὸν τοῦ σώματος, καὶ ταῖς ἀτόποις ἐπιθυμίαις δεινῶς αὐτὸν κατεσπίλωσα, καὶ πάσας τὰς αἰσθήσεις ἀθέσμοις πράξεσι κατηχεῖωσα. Ὅθεν οὐκ ἔχω παρρησίαν ἐπάραι χειρὰς πρὸς οὐρανόν, ἅς ἐν κακαῖς ἐργασίαις ἐμόλυνα, καὶ χεῖλη ἀνοιῖξαι πρὸς ἰκεσίαν, ἅπερ κατὰ τοῦ πλησίον λοιδορίαις καὶ συκοφαντίαις ἐσπίλωσα. Διὰ τοῦτο, πάναγνε Δέσποινα, πρὸς τοὺς σοὺς ἀφάτους οἰκτιρμούς ἐμαυτὸν ἐπιρρίπτω ἐγὼ ὁ ἄθλιος καὶ ἄσωτος· οὐκ ἔχω γὰρ ἄλλην ἐλπίδα ἢ καταφυγὴν, εἰμὴ σὲ καὶ μόνην, τὴν ἐμὴν παραμυθίαν καὶ ὀξεῖαν ἀντίληψιν, τὸ τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἀγαλλίαμα, τῆς λύπης ἢ λύσις, τῆς αἰχμαλωσίας ἢ λύτρωσις, τῶν θνητῶν ἢ θέωσις, τὸ ἡμέτερον ἰλαστήριον καὶ προσφύγιον, ἢ ἀνάστασις τῶν πεπτωκότων, ἢ 2.357 ἀνάπλασις τῆς ἐμῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τῶν ἁμαρτιῶν μου ἢ ἀπολύτρωσις, τῆς ξηρανθείσης μου καρδίας ἢ θεόρρυτος ῥάνις, τῆς ζοφερᾶς μου ψυχῆς ἢ τηλαυγεστάτη λαμπάς, τῆς ἐμῆς γυμνότητος ἢ ἀμφίασις, τῶν ἐμῶν στεναγμῶν ἢ κατάπαυσις, τῶν συμφορῶν μου ἢ μεταποίησις. Εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζω, εἰς σὲ καυχῶμαι. Μὴ μακρύνῃς ἀφ' ἡμῶν τὴν σὴν προστασίαν, ἀλλ' ἐπικούρει, καὶ σκέπε, καὶ πάρεσό γε διὰ παντός. Τέρπεται ταῖς αἰτήσεσί σου ὁ μονογενὴς σου Υἱός. Καὶ πολλῷ μᾶλλον αὐτός, ἐν δούλοις ἐξετάζεσθαι ἐλόμενος, φυλάξει τὴν χάριν καὶ

τὸ ἴδιον δόγμα σοὶ τῇ διακονησαμένη τούτῳ τὴν ἀπόρρητον γέννησιν. Ὅθεν καὶ χαίρει ταῖς παρακλήσεσί σου, οἰκείαν τὴν σὴν ἡγούμενος δόξαν, καὶ χρεωστικῶς ἐκπληροῖ τὰς αἰτήσεις σου. Μόνον μὴ παρίδῃς με τὸν πανάθλιον, μηδὲ αἱ τῶν πράξεών μου ἀτοπία τὸ σὸν ἀμέτρητον ἀνακόψωσιν ἔλεος, Θεοτόκε μου, τὸ ὑπερπύθητον ὄνομα· οὐδὲν γὰρ τῆς σῆς βοήθειας ὀχυρώτερον τρόπαιον. Σοὶ τοίνυν, Πανάμωμε καὶ Μεσίτρια τοῦ κόσμου, ἐν μετανοίᾳ προσπίπτω, τὴν ἐν ἀνάγκαις ταχεῖαν βοήθειαν, τὴν μετὰ Θεὸν ἐπίκουρον καὶ ἀσφαλῆ καὶ κραταιὰν προστασίαν μου. Ὁ πολλοῖς ὑπεύθυνος πλημμελήμασιν ἐκ βάθους κράζω 2.358 σοὶ τῆς καρδίας μου· ἐλέησόν με, φιλάγαθε καὶ φιλεῦσπλαγχνε, τὸν πάσης δυσωδίας καὶ ῥαθυμίας πεπληρωμένον, καὶ πρόσδεξάι μου τὴν οἰκτρὰν ταύτην καὶ εὐτελεῆ δέησιν. Εἰ καὶ ῥαθύμως καὶ ἀμελῶς σοὶ προσήνεγκα, ἀλλ' εὐπρόσδεκτον ταῖς μητρικαῖς σου δεήσεσι τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ ἀπέργασάι με, ἀξιούσά με τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας, αἰνοῦντα καὶ εὐλογοῦντα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Εὐχὴ τῆς Θεοτόκου Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν ἡ κηύσασα, εἰς σὲ τὴν ἐλπίδα μου ἀνατίθημι ἅπασαν, καὶ ἐν σοὶ πέποιθα, τὴν ὑψηλοτέραν πασῶν τῶν οὐρανίων Δυνάμεων. Σὺ μοι, Πανάχραντε, τῇ θείᾳ σου περιφρούρησον χάριτι. Κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, καὶ πρὸς τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν καθοδήγησον. Σὺ μοι δώρησαι πταισμάτων τὴν ἄφεσιν. Γενοῦ μοι καταφυγὴ, σκέπη καὶ ἀντίληψις καὶ χειραγωγὸς εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν διαβιβάζουσα. Ἐν ὥρᾳ δὲ τῇ φοβερᾷ τῇ 3.359 τοῦ θανάτου μου, Δέσποινά μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ἀλλ' εἰς τὴν βοήθειάν μου τάχυνον, καὶ τῆς πικρᾶς τυραννίδος τῶν δαιμόνων ἐξάρπασον· ἔχεις γὰρ τῇ βουλῇ σου τὸ δύνασθαι, ὡς ἀληθῶς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ καὶ πάντων δεσπόζουσα. Δέχου, πανευμενεστάτη Παναγία Δέσποινα Θεομήτορ, τίμια δῶρα καὶ σοὶ μόνη ἀρμόζοντα παρ' ἡμῶν τῶν ἀναξίων δούλων σου, ἡ πασῶν γενεῶν ἐκλελεγμένη, ἡ πάσης κτίσεως οὐρανίων καὶ ἐπιγείων ὑψηλοτέρα φανεῖσα, ἐπεὶ διὰ σοῦ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐγνωρίσαμεν, <καὶ> διὰ σοῦ γέγονε Κύριος τῶν Δυνάμεων μεθ' ἡμῶν, καὶ ἤξιώθημεν τοῦ ἁγίου αὐτοῦ σώματος καὶ αἵματος. Μακαρία σὺ εἶ ἐν γενεαῖς γενεῶν, Θεομακάριστε, ἡ τῶν Χερουβεὶμ λαμπροτέρα, καὶ τῶν Σεραφεὶμ ἐνδοξοτέρα. Καὶ νῦν, πανύμνητε Παναγία Θεοτόκε, μὴ παύσῃς πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀναξίων δούλων σου ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ Πονηροῦ καὶ ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ τηρεῖσθαι ἀτρώτους ἀπὸ πάσης ἰοβόλου προσβολῆς· ἀλλὰ καὶ μέχρι τέλους ταῖς ἱκεσίαις σου ἀκατακρίτους ἡμᾶς διαφύλαξον, ὅπως τῇ σῇ ἀντιλήψει καὶ βοήθειᾳ διασωζόμενοι δόξαν καὶ αἴνον καὶ εὐχαριστίαν καὶ προσκύνῃσιν διὰ παντὸς τῷ ἐν Τριάδι μόνῳ Θεῷ καὶ πάντων δημιουργῷ ἀναπέμπωμεν. 3.360 Δέσποινα ἀγαθὴ καὶ πανευγενεστάτη τοῦ ἀγαθοῦ καὶ παναγάθου καὶ ὑπεραγάθου Θεοῦ Μήτηρ, ἐπίδε ἐπὶ τὴν προσευχὴν τοῦ ἀναξίου καὶ ἀχρείου δούλου σου [καὶ] ἰλέω σου ὄμματι, καὶ κατὰ τὸ πολὺ ἔλεος τῆς ἀφάτου σου εὐσπλαγχνίας ποιήσον μετ' ἐμοῦ, καὶ πάριδέ μου τὰ πλημμελήματα, τὰ τε ἐν λόγῳ, τὰ τε ἐν ἔργῳ, τὰ κατὰ πᾶσαν αἴσθησιν, ἐκούσιά τε καὶ ἀκούσια, ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, καὶ ὅλον με καινοποιήσον, ναὸν κατασκευάζουσα τοῦ παναγίου καὶ ζωοποιοῦ καὶ ἀρχικωτάτου Πνεύματος, ὃ κατώκησε καὶ ἐπεσκίασεν ἐν τῇ παναχράντῳ νηδύϊ σου, ἡ τοῦ Ὑψίστου δύναμις· σὺ γὰρ εἶ βοηθὸς τῶν καταπονουμένων, προστάτις τῶν κινδυνευόντων, σωτὴρ τῶν χειμαζομένων, λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, ἐπίκουρος καὶ ἀντιλήπτωρ τῶν περιστατουμένων. Δώρησαι κατάνυξιν τῷ δούλῳ σου, γαλήνην λογισμῶν, εὐστάθειαν νοός, σώφρονα νοῦν, νῆψιν ψυχῆς, φρόνημα ταπεινόν, κατάστασιν ἀγιοπρεπῆ καὶ νηφάλιον, ἦθος συντετὸν καὶ κατεσταλμένον, σύμβολα φαῖνον τῆς ἔνδον ψυχῆς τε τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν εἰρήνην, ἣν ὁ Κύριος ἡμῶν τοῖς οἰκείοις μαθηταῖς ἔχαρισατο. 3.361 Ἀφίκοιτό μου ἡ δέησις εἰς ναὸν ἁγίον σου, καὶ εἰς

κατοικητήριον δόξης σου. Σταλαζάτωσάν μου οί ὀφθαλμοὶ πηγὰς δακρῦων, ἵνα ἀποπλύνῃς με τοῖς οἰκείοις δάκρυσιν, καὶ ἀποσμήξῃς τοῖς νασμοῖς τῶν δακρῦων μου, καθαίρουσά με τοῦ ῥύπου τῶν παθῶν. Τὸ χειρόγραφον ἀπάλειψον τῶν ἐμῶν πλημμελημάτων. Διασκέδασον τὰ νέφη τῆς ἀθυμίας μου, τῶν λογισμῶν τὴν ὁμίχλην καὶ ταραχήν. Τῶν παθῶν τὴν καταγιγίδα καὶ θύελλαν μακρὰν ποίησον ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐν ἀταραξίᾳ καὶ γαλήνῃ με διαφύλαξον. Πλάτυνον τὴν καρδίαν μου πλατυσμῶ πνευματικῶ. Εὐφρανον καὶ χαροποίησόν με χαρὰν ἀνεκκλάλητον καὶ εὐφροσύνην διηνεκῆ, ὅπως τὰς ὁδοὺς τὰς εὐθείας τῶν ἐντολῶν τοῦ Υἱοῦ σου εὐθυδρόμω δραμοῦμαι, καὶ πορεύσομαι ἀκαταγνώστω συνειδῶτι καὶ ἀπροσκόπῳ διαγωγῇ. Δὸς δὲ καὶ εὐχὴν ἐμοὶ καθαρὰν τῷ εὐχομένῳ πρὸς σέ, ἵνα ἀθολώτῳ νοῖ καὶ ἀρρεμβάστῳ διαλογισμῶ μελετῶ διηνεκῶς ἀκορέστῳ ψυχῇ, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, τὰ τῶν θείων Γραφῶν λόγια, καὶ ψάλλῳ ἐν ἐξομολογήσει, καὶ ἀγαλλιᾷσαι καρδίας προσεύχωμαι εἰς δόξαν καὶ τιμὴν καὶ μεγαλωσύνην τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. 4.362 Εὐχὴ τῆς Θεοτόκου Δέσποινα, ὑπεραγία μου Θεοτόκε, κεχαριτωμένη Θεογεννήτρια, ὑπερευλογημένη θεοχαρίτωτε Θεομήτορ, δοχεῖον τῆς <ἀστέκτου> Θεότητος τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ ἀθανάτου καὶ ἀοράτου Πατρός, θρόνε πυρίμορφε, τῶν τετραμόρφων ὑπερενδοξοτέρα, πάναγνε, πανάχραντε, πανάσπιλε, παναμόλυντε, παναμώμητε, πανύμνητε, πανάφθορε, παμμακάριστε, πανακήρατε, πάνσεπτε, πάντιμε, παντευλόγητε, παντομνημόνευτε, παμπόθητε, παρθένε τῆ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι καὶ τῷ νοῖ, καθέδρα Βασιλέως τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβεῖμ, κλίμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς οἱ ἐπὶ γῆς εἰς οὐρανὸν ἀνατρέχοντες, νύμφη Θεοῦ, δι' ἧς αὐτῷ κατηλλάγημεν· ἀκατανόητον θαῦμα, ἀνεμμήνευτον ἄκουσμα, μυστηρίου θείου ἀποκεκρυμμένου φανέρωσις, ἀκαταμάχητος προστασία, ἀντίληψις κραταιά, ζωοδόχε πηγὴ, πέλαγος ἀνεξάντλητον τῶν θείων καὶ ἀπορρήτων χαρισμάτων καὶ δωρεῶν, ὕψος τῶν ἐπουρανίων <καὶ ἀσωμάτων> Δυνάμεων <καὶ τῶν Σεραφεῖμ ὑψηλοτέρα>, βάθος τῶν ἀποκρύφων νοημάτων τὸ ἀνεξερεύνητον, ἡ κοινὴ φιλοτιμία τῆς φύσεως, ἀπάντων τῶν καλῶν χορηγία, ἡ μετὰ τὴν Τριάδα πάντων <τῶν ποιημάτων> Δέσποινα, ἡ μετὰ τὸν Πα 4.363 ράκλητον ἄλλος Παράκλητος, καὶ μετὰ τὸν μεσίτην <Χριστὸν μεσίτρια τοῦ> κόσμου παντός, τὸ ὄχημα ἡλίου τοῦ νοητοῦ, <τὸ δοχεῖον> τοῦ φωτὸς τοῦ ἀληθινοῦ τοῦ φωτίζοντος πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, ἡ φέρουσα <ἐν ἀγκάλαις τὸν> τῷ ῥήματι τὰ πάντα φέροντα· τὸ ἄσπιλον ἔνδυμα τοῦ ἀναβαλλομένου φῶς ὡς ἱμάτιον, ἡ γέφυρα κόσμου παντός πρὸς τὸν ὑπερκόσμιον οὐρανὸν ἡμᾶς ἀνάγουσα, ὑπερτέρα <τῶν Χερουβεῖμ, ἀσυγκρίτως ὑπερενδοξοτέρα τῶν Σεραφεῖμ, καὶ τιμιωτέρα πάσης τῆς κτίσεως>· Ἀγγέλων ἀγλαΐσμα, ἀνθρώπων διάσωμα, κλεῖς εἰς τὸν οὐρανὸν ἡμᾶς ἡ εἰσάγουσα, μήτηρ καὶ δούλη τοῦ ἀδύτου ἡλίου, αὐγὴ τῆς ἀληθινῆς καὶ μυστικῆς ἡμέρας, τῆς ἀνεξιχνιάστου τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας ἡ ἄβυσσος, <ἡ τιμιωτέρα τῆς Ἐδέμ, ἡ τῆς ἐπαγγελίας γῆ ἁγία, τῆς χάριτος> ἄρμα τὸ θεῖον καὶ πολυώνυμον, τῆς ἀληθινῆς πίστεως στερρότατον ἔρεισμα, χωρίον τοῦ ἀχωρήτου τὸ εὐρυχωρότατον, ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς ἡ βλαστήσασα, ἐλαία κατάκαρπος τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν ἰλαρύνουσα, σκέπη τοῦ κόσμου παγκόσμιος, θύρα τοῦ ὑπὲρ νοῦν σεπτοῦ μυστηρίου, <ἀκτὶς τοῦ νοητοῦ ἡλίου Χριστοῦ>, τριαδικῶν χαρίτων πλήρωμα, ὡς τὰ δευτερεῖα τῆς Θεότητος φέρουσα, ἀστραπὴ 4.364 <τὰς> ψυχὰς τῶν πιστῶν καταλάμπουσα, τῶν ἁμαρτωλῶν ἡ καταλλαγὴ, τῶν ἐστώτων ἡ ἀσφάλεια, τῶν πιπτόντων ἡ ἀνάκλησις, τῶν ῥαθυμούντων ἡ διέγερσις, τῶν εὐεκτούντων ἡ ἰσχύς, τῶν Ἐκκλησιῶν ἡ ὁμόνοια, τῶν στρατοπέδων ἡ εὐτυχία, τῶν καλῶν ἀπάντων ἡ χορηγία, ἡ εὐνομία τῶν πόλεων, ἡ τῆς οἰκουμένης εἰρήνη, ἡ καρτερία τῶν ἀσκητῶν, ἡ ἀνδρεία τῶν ἀθλητῶν· θησαυρὲ ζωῆς ἀκηράτου, νεφέλη φέρουσα τὴν οὐράνιον

δρόσον τοῖς ἐπὶ γῆς, <λαμπὰς τοῦ ἀπροσίτου φωτός,> κλίμαξ <ἢ μετάρσιος>, δι' ἧς οἱ ἐπουράνιοι Ἄγγελοι πρὸς ἡμᾶς κατεφοίτησαν, τῶν χειμαζομένων λιμῆν, τῶν θλιβομένων χαρά, τῶν ἀδικουμένων προστάτις, <τῶν πενθούντων παράκλησις,> τῶν ἀβοηθήτων ἢ βοήθεια, τῶν ἀσθενούντων ἢ ῥῶσις, τῶν καταπονουμένων ἢ ἀντίληψις, τῶν τυφλῶν βακτηρία, τῶν πεπλανημένων σωτήριος ὁδηγός, τῶν ἐν ἀνάγκαις ἐπίκουρος ἀσφαλής. Κιβωτὲ ἀγία, δι' ἧς τοῦ τῆς ἀμαρτίας κατακλυσμοῦ διεσώθημεν· βάτε ἀκατάφλεκτε, ἦν εἶδε Μωυσῆς ὁ θεόπτης· θυμιατήριον χρυσοῦν, ἐν ᾧ ὁ Λόγος τὴν σάρκα ἀνάψας, τὴν οἰκουμένην εὐωδίας ἐπλήρωσε, καὶ τὰ τῆς παρακοῆς κατεκαύθη 4.365 ἐγκλήματα· θεόγραφε πλάξ· λυχνία ἐπτάφωτε, ἧς τὸ φέγγος τὰς ἡλιακὰς λαμπηδόνας ὑπερηκόντισε· σκηνὴ ἀγία, ἦν ὁ πνευματικὸς Βεσελεὴλ, ὁ Χριστός, ἐτεκτῆνατο <διὰ τῶν ἀρετῶν πανσόφως, καὶ οἰκητήριον αὐτοῦ ἀπειργάσατο>· τὸ βασιλικὸν ὄχημα, στάμνε μανναδόχε, κῆπε κεκλεισμένε· πηγὴ ἐσφραγισμένη, ἧς τὰ καθαρὰ νάματα τὴν οἰκουμένην ἀρδεύουσι· ῥάβδος ἀγιόβλαστε τοῦ Ἀαρῶν· πόκε δροσοφόρε τοῦ Γεδεῶν· τόμος ὁ θεόγραφος, δι' οὗ τὸ τοῦ Ἀδάμ ἐσχίσθη χειρόγραφον· ὄρος τοῦ Θεοῦ· ὄρος τὸ ἅγιον, ὃ ὁ Κύριος εὐδόκησε κατοικεῖν ἐν αὐτῷ· ρίζα ἀγία τοῦ Ἰεσσαί· πόλις τοῦ Θεοῦ, περὶ ἧς δεδοξασμένα λελάληνται, ὡς φάσκει Δαυΐδ. Τῆς λύπης ἢ λύσις, τῆς αἰχμαλωσίας ἢ λύτρωσις, τῶν θνητῶν ἢ θέωσις, ἢ ὠραία τῇ φύσει καὶ μώμου παντὸς ἀνεπίδεκτος· ἢ ἀπὸ λιβάνου τῆς παρθενίας ἀνοῦσα καὶ τὸν κόσμον μυρίζουσα· ἐξ ἧς ὁ γλυκασμὸς ἀπορρέων τὴν παλαιὰν τοῦ ξύλου πικρίαν ἐγλύκανεν· ἢ τὴν οὐσίαν ὄλην φρικτῶς χωρήσασα τῆς Θεότητος· 4.366 τιμῆς ἀπάσης ὑπέρτερον δώρημα, καὶ κάλλους παντὸς ὑπέρτιμον ἐγκαλλώπισμα· Σολομῶντος ἢ κλίνη, ἣ παρίστανται κύκλω οἱ ἐξήκοντα δυνατοί, αἱ ῥήσεις δηλαδὴ τῆς θεοπνεύστου Γραφῆς· φωτοδόχον χωρίον, ἐξ οὗ σωτηρίας ἀκτίνες τῇ οἰκουμένη ἐπέλαμψαν· τὸ μεγαλεῖον τῆς φρικτῆς οἰκονομίας· τὸ περικαλλὲς τῆς θείας συγκαταβάσεως ἐνδιαίτημα· τὸ τοῦ κόσμου διαλλακτήριον· τὸ ἡμέτερον ἰλαστήριον καὶ προσφύγιον· τὸ πάντων τῶν καλῶν εὐκταϊότατον δώρημα. Φλογοφόρε λαβίς, ἦν <ὁ μέγας ἐν Προφήταις> Ἡσαΐας ἐώρακεν· ὄρος ἀρεταῖς κατάσκιον, ὃ προεῖδεν Ἀββακούμ· ὄρος ἀλατόμητον τοῦ Δανιήλ· πύλη ἢ κατὰ ἀνατολὰς βλέπουσα τοῦ Ἰεζεκιήλ· παράδεισε ἐν Ἐδέμ ἀγιώτατε· ξύλον τὸ ζωηφόρον τὸν ὠραιότατον καὶ ἠδύτατον καρπὸν φέρον· μῆλον εὖοσμον, ῥόδον ἠδύπνοον, ἄνθος ἀμάραντον, κρίνον λευκότατον, ἐσφραγισμένον βιβλίον, ὃ οὐδεὶς ἀναγνῶναι δύναται· παρθενίας ὁ τύπος ὁ ἄγραφος, ὄρασις τῶν Προφητῶν ἢ τιμία, <ἢ 4.367 θεοποικίλτος στολή,> ἢ θεοῦφαντος πορφύρα· τὸ πάσης προφητείας ἐκφανέστατον 4.367 πλήρωμα, στόμα ἀσίγητον τῶν Ἀποστόλων, θάρσος ἀνίκητον τῶν ἀθλοφόρων, βασιλέων στήριγμα, ἱερέων καύχημα, παιόντων συγχώρησις, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις, ἀνάστασις τῶν πεπτωκότων, ἀνάπλασις τῆς ἐμῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος κοσμοπόθητε. Σωτηρία μου, παρηγορία μου, ἐμὴ ζωὴ, ἐμὸν φῶς, ἐμὴ ἐλπίς, ἀναψυχὴ μου, θυμηδία μου, καταφυγὴ μου, σκέπη, ῥῶσις <τῆς ἐμῆς ψυχῆς>, εὐφροσύνη, ἠδύτης, τεῖχος, προσφύγιον, ὀχύρωμα, ὄπλον, ἀντίληψις, δόξα, <πνοὴ μου,> προστάτις, μεσίτις, γαλήνη, ἐπίσκεψις, καύχημα, εἰρήνη, <ἰσχύς, βάδισμα,> ὕμνησις, <τροφὴ, στολή,> χαρά, εὐλογία, ἄγκυρα, εὐπορία, δρόσος, σεμνοπρέπεια, ἀγιωσύνη, μεγαλωσύνη, λύτρωσις· τῶν λυπηρῶν μου παράκλησις, <βοηθὸς τῆς ἐμῆς ἀπορίας,> φωτισμὸς καὶ ἀγιασμὸς τῆς ψυχῆς μου, τῶν ἀμαρτιῶν μου ἢ ἀπολύτρωσις, τὸ ἐμὸν ἐκ Θεοῦ ψυχαγώγημα, τῆς ξηραθείσης μου καρδίας ἢ θεόρρυτος ῥανίς, τῆς ζοφεραῆς μου ψυχῆς ἢ τηλαυγεστάτη λαμπὰς, τῆς γυμνότητός μου ἢ ἀμφιάσις, τῶν στεναγμῶν μου ἢ κατάπαυσις, τῶν συμφορῶν μου ἢ μεταποιήσις· ἐγκράτεια, ἀγνεΐα, ἀνδρεία, σωφροσύνη, τῶν ἀρετῶν ὁ κόσμος, ἐλευθερία μου, 4.368 λιμῆν, θησαυρός, ἐμπόρευμα τὸ ὄντως αἰώνιον, ἐπίκουρος μετάνοια, ὕψωμα, εὐεξία, κάλλος, ἰσχύς, εὐβουλία, σύνεσις, ἀγαλλίαμα, <λαμπρότης μου>. Κυρία μου, καὶ πρὸς τὸν Θεόν μου

ἀκοίμητος προστασία καὶ ἀκαταίσχυντος. Ἴδε τὴν πίστιν μου, καὶ τὸν πόθον τὸν ἔνθεόν μου, καὶ ὡς ἔχουσα τὸ συμπαθὲς καὶ τὸ δύνασθαι, οἷα δὴ Θεοῦ Μήτηρ, τοῦ μόνου ἀγαθοῦ καὶ ἐλεήμονος, δέξαι τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν καὶ ἀξίωσον αὐτήν, διὰ τῆς σῆς μεσιτείας καὶ ἀντιλήψεως, τῆς δεξιᾶς μερίδος τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ καὶ τῆς καταπαύσεως τῶν ἐκλεκτῶν καὶ ἀγίων αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔχω πλὴν σου βοηθόν, οὐδὲ ἀντίληψιν. Εἰς σὲ ἐλπίζων, μὴ ἀστοχήσω. Εἰς σὲ καυχῶμαι· μὴ διὰ τὰς πολλὰς μου ἀμαρτίας καὶ ἀνομίας ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου δούλου σου· ἔχεις γὰρ τὸ θέλῃν καὶ δύνασθαι, ὡς τὸν ἕνα τῆς Τριάδος ἀρρήτως γεννήσασα. Ἐχεις οἷς πείσεις, οἷς δυσωπήσεις· τὰς χεῖρας, αἷς αὐτὸν ἀρρήτως ἐβάστασας, τοὺς μαστοὺς, οἷς ἐθήλασας· τῶν σπαργάνων ἀνάμνησον· τῆς ἄλλης ἐκ βρέφους ἀναγωγῆς. Τοῖς σοῖς τὰ ἐκείνου σύμμιζον· τὸν σταυρόν, τὸ αἷμα, τὰ τραύματα, δι' ὧν σεσώσμεθα, δι' ὧν δεδοξάσμεθα. Μὴ δὴ μακρύνῃς ἀπ' ἐμοῦ τὴν σὴν προστασίαν, ἀλλ' ἐπικούρει, καὶ 4.369 σκέπε, καὶ περισώζε διὰ παντός· <τέρπεται γὰρ ταῖς αἰτήσεσί σου ὁ μονογενὴς σου Υἱός>· ὑπόχρεων ἔχεις αὐτὸν εἰπόντα· τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· καὶ πολλῶ μᾶλλον αὐτὸς ἐν δούλοις ἐξετάζεσθαι ἐλόμενος, φυλάξει τὴν χάριν, κατὰ τὸ ἴδιον δόγμα, σοὶ τῇ διακονησαμένη τούτῳ τὴν ἀπόρρητον γέννησιν. Ὅθεν καὶ χαίρει ταῖς παρακλήσεσί σου, οἰκειάν τὴν σὴν ἡγούμενος δόξαν, καὶ χρεωστικῶς ἐκπληροῖ τὰς αἰτήσεις σου. Μόνον μὴ παρίδῃς με τὸν ἀνάξιον· μηδὲ αἰ τῶν πράξεών μου ἀτοπίαι τὸ σὸν ἀμέτρητον ἀνακόψωσιν ἔλεος. Θεοτόκε μου, τὸ ὑπερπόθητον ὄνομα· οὐδὲν γὰρ τῆς σῆς βοηθείας ὀχυρώτατον τρόπαιον. Σὺ γὰρ ἀφείλες πᾶν δάκρυον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς· σὺ τὴν κτίσιν ἐνέπλησας παντοίας εὐεργεσίας. Τὰ οὐράνια εὐφρανας, τὰ ἐπίγεια ἔσωσας· τὸ πλάσμα κατήλλαξας, ἐξιλιάσω τὸν Πλάστην· τοὺς Ἀγγέλους ὑπέκλινας, τοὺς ἀνθρώπους ἀνύψωσας· τὰ ἄνω τοῖς κάτω δι' ἑαυτῆς ἐμεσίτευσας· μετεσκεύασας ἄριστα τὸ πᾶν πρὸς τὸ βέλτιον. Διὰ σοῦ τῆς ἀναστάσεως ἡμῶν ἀψευδῆ τὰ σύμβολα κατέχομεν· διὰ σοῦ τῆς ἐπουρανίου βασιλείας ἐπιτυχεῖν ἐλπίζομεν. Σὲ τῆς ἡμῶν σωτηρίας ἐπικούρου κεκτήμεθα, <σὲ τῆς ἡμῶν βοηθείας ὑπέρμαχον ἔχομεν, σὲ τῆς 4.370 ἡμῶν ἀπολογίας προβαλλόμεθα στόμα, σὲ τῆς ἡμῶν ἐλπίδος περιφέρομεν καύχημα>· σὲ Χριστιανῶν ἢ πληθὺς ὀχυρώτατον τεῖχος κέκτηται. Σὺ τὰ τοῦ παραδείσου κλειῖθρα διήνοιξας, σὺ τὸ βαίνειν πρὸς οὐρανὸν παρεσκεύασας, σὺ τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμᾶς προσωκείωσας. Διὰ σοῦ πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ ἀγιωσύνη, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πρώτου Ἀδάμ καὶ ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, Ἀποστόλοις, Προφήταις, Μάρτυσι, δικαίοις καὶ ταπεινοῖς τῇ καρδίᾳ, μόνη Πανάχραντε, καὶ ἐγένετο καὶ γίνεται καὶ γενήσεται· καὶ ἐπὶ σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις· κἀγὼ ἐπὶ σοὶ θαρρῶ, διὰ σοῦ τῆς κυρίως τεκούσης κατὰ σάρκα Θεὸν ἀληθινόν, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Εὐχὴ Θεοτόκου Ἐπεὶ σὲ προστάτιν καὶ μεσίτιν πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεὸν τὸ ἀνθρώπινον γένος, Θεοτόκε, εὐμοίρησε, καὶ τῆς σῆς αἰεὶ προστασίας ἐξήρτηται, καὶ σὲ μὴ 5.371 νην ἔχει καταφυγὴν καὶ ἀντίληψιν, ὡς παρρησίαν ἔχουσαν πρὸς αὐτόν, ἰδοὺ κἀγὼ σοὶ προσέρχομαι ζεύουσα ψυχῆ, μὴ τολμῶν μετὰ παρρησίας τῷ σῷ Υἱῷ προσελθεῖν, ἀλλὰ διὰ τῆς σῆς πρὸς αὐτὸν μεσιτείας σωτηρίας τυχεῖν ἰκετεύω σε. Μὴ οὖν παρίδῃς <με, Δέσποινα, μηδὲ ἀπόση> τὸν δούλόν σου, τὸν τὴν ἐλπίδα μου πᾶσαν μετὰ Θεὸν εἰς σὲ ἀναθέμενον. Μὴ βδελύξῃ <τὸν ἄσωτον, μηδὲ παραβλέψῃς> τὸν παντελῶς κινδυνεύοντα καὶ ἐν μεγίσταις ὀδύνας ἐξεταζόμενον, ἀλλ' ὡς συμπαθῆς καὶ τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ Μήτηρ, τὸν σὸν οἰκέτην ἐλέησον, καὶ τοῦ κατεγνωσμένου με συνειδότος ἀπάλλαξον, καὶ τὸν κλύδωνα τῶν <πονηρῶν> λογισμῶν καταπράυνον, καὶ τῶν ἡδονῶν τὴν κάμινον κατάσβεσον, καὶ τὴν φλόγα τῆς σαρκὸς κατακοίμησον, καὶ τὸν πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν πόθον μου ἄναψον,

καὶ πάσας μου τὰς αἰσθήσεις ἀσφάλισαι, μηδεμίαν εἴσοδον ταῖς ἀτόποις ἐπιθυμίαις παρέχουσα. Καιρὸν μετανοίας μοι δοθῆναι ἵκετεύω, μὴ ἄκαρπὸν με ἢ τοῦ θανάτου ἐκκόψη δρεπάνη, καὶ τῷ πυρὶ ὡς ἄκαρπος ἐκδοθήσομαι. Τῆς ψυχῆς μου λαμπάδα ἐσβεσμένην ἐπάναψον, καὶ τὸν ζόφον τῶν ἀνομιῶν μου διασκέδασον, καὶ τὴν τῶν ἐμπαθῶν ὀρέξεων ὀμίχλην τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀπέλασον· πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις μητρικὴ 5.372 πρὸς υἴὸν εὐδιάλλακτον. Δὸς μοι φῶς μετανοίας, καὶ πρὸς ἡμέραν κατανύξεως χειραγώγησον, καὶ ἀξιώσόν με κατὰ τὸ εὐάρεστον τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ πολιτεύεσθαι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου. Καὶ ἕως μὲν ἐν τῷ πολυωδύνῳ τούτῳ βίῳ εἰμί, φρούρει, σκέπε, διαφύλαττε· πλέοντι σύμπλευσον· ὁδοιποροῦντι συνοδοιπόρησον· <ἐγρηγορῶτα συντήρησον> καθεύδοντα σκέπασον· καὶ πάσας τὰς ὁδούς μου κατεύθυνον. Ἦνίκα δὲ μέλλω τοῦ σώματος ἐκδημεῖν, παράστηθί μοι, φιλάγαθε Δέσποινα, καὶ τὴν ἀφόρητον ἐκείνην ὀδύνην ἐλάφρυνον, καὶ τὸν πόνον μου κούφισον, <τὴν στενοχωρίαν μου παραμύθησον,> καὶ χειραγώγησον τὴν ἐμὴν ἀθλίαν ψυχὴν πρὸς τὰς αἰώνιους μονάς, μὴ ζοφερὰ δύναμις συναντήσῃ μοι καὶ εἰς ἄδου βυθὸν κατασπάσῃ με. Ἴλεων ἴδοιμι τὸν Κριτὴν καὶ εὐμενῶς μοι προσβλέποντα. Ἦρυσθῆν τῆς αἰωνιζούσης φλογὸς διὰ σοῦ, Θεονύμφευτε. Τῆς τοῦ παραδείσου τρυφῆς καταπολαύσαιμι, τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐπιτύχοιμι· ἵνα σὲ τὴν μόνην τοῦ ἀνθρωπείου γένους γεγонуῖαν ἀντίληψιν, καὶ τὸ τῆς προμήτορος διὰ <τοῦ> σοῦ τόκου 5.373 ἐπανορθώσασαν ἦττημα, τὴν τῶν ἀμαρτωλῶν προστάτιν τυγχάνουσαν, τὴν τῶν ἀθυμούντων παραμυθίαν ὑπάρχουσαν, τὴν τῶν θλιβομένων ἀναψυχὴν χρηματίζουσαν, μεγαλύνω καὶ μακαρίζω διαπαντός, ὑπὸ σοῦ φυλαττόμενος <καὶ σκεπόμενος>· σὲ γὰρ μακαριοῦσι πᾶσαι αἱ γενεαί, Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε, ἢ ἐλπίς πάντων τῶν Χριστιανῶν. Ἀποδίωξον ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ παναθλίου δούλου σου τὴν ἀκηδίαν, τὴν λήθην, τὴν ἄγνοίαν, τὴν ἀμέλειαν, τὴν κενοδοξίαν, τὴν μοιχείαν, τὴν πορνείαν, τὴν ἀρσενικοκοίτιαν, τὴν γαστριμαργίαν, καὶ πάντας τοὺς πονηροὺς καὶ αἰσχροὺς καὶ βλασφήμους λογισμοὺς ἐκ τῆς ἀθλίας καὶ ταλαιπώρου μου καρδίας καὶ τοῦ ἐσκοτισμένου μου νοός, καὶ πάντων τῶν κακῶν μου πράξεων ἐλευθέρωσον, καὶ κατάσβεσόν μου τὴν φλόγα τῶν παθῶν, ὅτι ἀσθενῆς καὶ ταλαίπωρός εἰμι· ὅτι δεδοξασμένη ὑπάρχεις πάντων τῶν γηγενῶν. Εὐχαριστῶ σοι, Δέσποινα Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνω καὶ δοξάζω σε, ὅτι ἐνίσχυσάς με πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς ἐλθεῖν, ἐν ἧ δέομαι τῆς σῆς εὐπροσδέκτου πρεσβείας. Δὸς μοι συγχώρησιν, Πάναγνε, τῆς ἐν αὐτῇ μέχρι τοῦ νῦν κατακυριεύσασής με ὀλιγωρίας καὶ ὀκνηρίας, καὶ ταῖς σαῖς 5.374 ἱκεσίαις προθυμίας ἔμπλησον τοῦ ἀενάως σχολάζειν τοῖς θείοις ὕμνοις σου, καὶ τοῦ φιλανθρώπου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, ἀνθ' ὧν ἐρρύσθην καὶ ῥύομαι παντοίων νόσων, συμφορῶν τε καὶ θλίψεων, καὶ κινδύνων ψυχικῶν ὁμοῦ καὶ σωματικῶν, ὁ τάλας. Προσπίπτω δέ σοι, καὶ θερμῶς ἀνακράζω χαριστήριον ᾧδὴν ὁ σὸς οἰκέτης, ὃν ἠλέησας, Ὑπερευλογημένη, διὰ ἔλεος ἀμέτρητόν τε καὶ οἶκτον, ὡς Μήτηρ Θεοῦ οὕσα τοῦ φιλανθρώπου. Χαίροις, πάναγνε Κεχαριτωμένη· χαίροις, ἄχραντε παρθενομῆτορ Κόρη. Χαίροις, ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων, Παρθένε· χαίροις, πλήρωμα τῶν Προφητῶν ἀπάντων. Χαίροις, τέλεσμα τῶν συνταγῶν Κυρίου· χαίροις, σφράγισμα τῆς αὐτοῦ διαθήκης. Χαίροις, τὸ πέρας τῶν αὐτοῦ βουλευμάτων· χαίροις, δῆλωσις τῶν αὐτοῦ μυστηρίων. Χαίροις, σύλλογε τῶν κακῶς δυσφημούντων· χαίροις, σύναξις τῶν πάλαι διεστῶτων. 5.375 Χαίροις, στήριγμα τῶν κάτω νενευκότων· χαίροις, τὸ σέλας τῶν ἐν σκότει κειμένων. Χαίροις, καινισμὸς τῶν πεπαλαιωμένων· χαίροις, ἰλασμὸς τῶν πταιόντων καὶ λύσις. Χαίροις, ὁδηγὸς τῶν πλανωμένων <καὶ> φάος· χαίροις, ὁ λιμὴν τῶν πλεόντων καὶ σκέπη. Χαίροις, προστάτις ἐν ἀνάγκαις καὶ τεῖχος· χαίροις, ἀσφαλὴς τῶν πιστῶν σωτηρία. Χαίροις, δώρημα καινότατον καὶ θεῖον· χαίροις, Δέσποινα τῶν γηγενῶν ἀπάντων. Χαίροις, ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων καὶ κλέος· χαίροις,

ἀπάντων κτισμάτων ὑπερτέρα. Χαίροις, τοῦ Θεοῦ οὔσα <Μήτηρ> καὶ δούλη· χαίροις, Παντευλόγητε, εἰς αἰῶνας αἰώνων. Χαίροις, ξύλον εὐσκιον, Παρθένε Κόρη, ἔξ οὗ πάντες καρπὸν τρυγῶμεν, ὃν οἱ φαγόντες χαίρουσιν, οὐ θανατοῦνται· χαίροις, Μαριάμ μητροπάρθενε, μητρόνυμφε. 5.376 Χαίροις, τὸ κάλλος τοῦ γυναικείου κόσμου· χαίροις, Δαυῖδ θύγατερ ὠραῖσμένη. Χαίροις, τράπεζα μυστικῶν χαρισμάτων· χαίροις, τὸ νίκος τοῦ Βασιλέως τε καὶ Θεοῦ μου. Χαίροις, καύχημα Πατριαρχῶν τε καὶ Ἀθλοφόρων· χαίροις, τὸ τεῖχος τῶν σὲ προσκαλουμένων. Χαίροις, ἀμυντήριον καὶ στερεὰ σκέπη· χαίροις, Παναμώμητε, τοῦ Θεοῦ θεῖε θρόνε. Χαίροις, φαεινὴ τοῦ Θεοῦ Μήτηρ μόνη· χαίροις, Σολομῶν ἀγιωτάτη κλίνη. Χαίροις, ἀϋλῶν τιμιωτέρα νόων· χαίροις, τῶν ἐμῶν ἀμαρτάδων λύσις. Χαίροις, Δέσποινα ἀδαμιαίου γένους· χαίροις, μάχαιρα τῶν πονηρῶν δαιμόνων. Χαίροις, δότεира τῶν καλῶν ἀπλέτων· χαίροις, σοφίας ἀφθονωτάτη δόσις. Χαίροις, παρηγόρημα τῶν ἐν κινδύνοις· χαίροις, πενήτων ἀντίληψις πλουσία. Χαίροις, ἀπάντων τῶν καλῶν τῶν τοῦ βίου, χαίροις, ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν αἰτία. 5.377 Ἄλλ', ὧ Δέσποινα μόνη, τὸ ἐμὸν ἐκ Θεοῦ ψυχαγώγημα, τοῦ ἐν ἐμοὶ καύσωνος ἢ θεῖα δρόσος, τῆς ξηρανθείσης μου καρδίας ἢ θεόρρυτος ῥάνις, τῆς ξηρανθείσης μου τῶν δακρῶν πηγῆς ἢ ἀνάβλυσις, πρὸς κάθαρσιν τῶν ἐμῶν ἀνομιῶν, τῆς ζοφερᾶς μου ψυχῆς ἢ τηλαυγεστάτη λαμπάς, τῆς ἐμῆς ἀπορίας ἢ ποδηγία, τῆς ἀσθενείας ἢ δύναμις, τῆς γυμνώσεως ἢ ἀμφίαισις, τῆς πτωχείας ὁ πλοῦτος, τῶν ἀνιάτων τραυμάτων τὸ ἴαμα, ἢ τῶν δακρῶν ἀναίρεσις, τῶν στεναγμῶν ἢ κατάπαυσις, τῶν συμφορῶν <ἢ μεταποιήσις, τῶν ὀδυνῶν> ὁ κουφισμός, τῶν δεσμῶν ἢ λύσις, <τῆς σωτηρίας μου ἢ ἐλπίς>. Εἰσάκουσόν μου τῶν προσευχῶν, οἰκτείρησόν μου τοὺς στεναγμούς, καὶ πρόσδεξαί μου τοὺς ὀδυρμούς. Ἐλέησόν με ἐπικαμφθεῖσα τοῖς ἐμοῖς δάκρυσι. Σπλαγχνίσθητι ἐπ' ἐμοί, ὡς Μήτηρ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ. Ἐπίβλεψον καὶ κατάνευσον πρὸς τὴν ἐμὴν ἰκεσίαν. Ἐκπλήρωσόν μου τὸ ἐκδιψώμενον καταθύμιον, καὶ ἐπίσκεψαι τὸν δεινῶς ἀσθενοῦντα καὶ ψυχικῶς κατακείμενον. Ἀπάλλαξον τοῦ τυραννοῦντός με πάθους καὶ δεινῶς πολεμοῦντός με ἀεὶ, ἡμέρας τε καὶ νυκτός, καὶ θανατοῦντος τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, καὶ λύτρωσαι με τῶν βελῶν τοῦ Βελίαρ, καὶ τῶν ἐχθρῶν <τῶν ὀρατῶν> καὶ ἀοράτων, καὶ πλήρωσόν με θεϊκῆς θυμηδίας, δεικνύουσά με κοινωνὸν τῶν ὀσίων τε καὶ δικαίων 5.378 ἅμα, τῇ σῇ πρὸς Θεὸν ἀγαθῇ μεσιτείᾳ, καὶ σύναψόν με τοῖς σοῖς δούλοις καὶ λάτραις ἐν γῆ τῶν πραέων, ἐν σκηναῖς οὐρανίαις, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν τρυφῇ τῶν Ἁγίων. Ἀξιώσόν με ἢ πάντων προστασία, καὶ πάντων χαρὰ καὶ θυμηδία. Συνευφρανθῆναι αὐτοῖς δέομαί σου ἐν τῇ χαρᾷ ἐκείνῃ τῇ ὄντως ἀνεκφράστῳ τοῦ ἐκ σοῦ γεννηθέντος Υἱοῦ καὶ Βασιλέως, καὶ ἐν τῷ νυμφῶνι αὐτοῦ καὶ ἀπεράντῳ βασιλείᾳ. Ναί, Δέσποινα, τὸ ἐμὸν καταφύγιον, ἢ ζωὴ καὶ ἀντίληψις, τὸ ὄπλον καὶ καύχημα, ἢ ἐλπίς καὶ τὸ σθένος. Δός μοι σὺν αὐτοῖς ἀπολαῦσαι τῶν τοῦ Υἱοῦ σου ἀνεκδιηγῆτων καὶ ἀκαταλήπτων δωρεῶν τε καὶ θησαυρῶν ἐν τῇ ἐπουρανίῳ διαμονῇ· ἔχεις γὰρ σύνδρομον τῇ θελήσει τὸ δύνασθαι, ὡς τοῦ Ὑψίστου Μήτηρ· καὶ διὰ τοῦτο τολμῶ μὴ ἀποστερηθῆναι, Κυρία μου, τῆς ἐμῆς προσδοκίας, ἀλλὰ τύχοιμι ταύτης, Θεόνυμφε· ἢ τῶν ὄλων προσδοκία, ἢ ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ὧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. 6.379 Εὐχὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Ἀνεσπέρου φωτὸς ἢ γεννήτρια, ἐξαγγέλλοντι πρόσχες μοι, δέομαι. Βεβορβόρωμαι γὰρ καὶ ῥερύπωμαι, καὶ ζοφώδης ὁ τάλας γεγένημα. Γῆν ἐμίανα, οἶμοι, ὁ ἄθλιος, ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις μου, Δέσποινα! Διὰ τοῦτο βοᾷ νῦν στενάζουσα κατ' ἐμοῦ πρὸς Κριτὴν τὸν ἀδέκαστον, ἐπιφέρουσα, οἶμοι, καὶ μάρτυρας οὐρανὸν σὺν τοῖς ἄστροις καὶ ἡλίῳ. Ζάλη δὲ λογισμῶν μου <ἐκύκλωσεν>, καὶ βυθίζει λοιπὸν πρὸς ἀπόγνωσιν. Ἡ ψυχὴ μου τῷ τρόμῳ συνέχεται, ἀναμένουσα, φεῦ, τὴν ἀπόφασιν. 6.380 Θεοτόκε, τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου ἐπὶ σὲ ἀνεθέμην ὁ ἄσωτος. Ἴδε, πάσης αἰσχύνης πεπλήρωται τοῦ οἰκέτου σου,

οἶμοι, τὸ πρόσωπον! Κἂν δυσώπει ἀπαύστως ὄν ἔτεκες, οἰκτειρῆσαι κάμῃ τὸν ἀνάξιον. Λῦσον μόνη δεσμά μου τὰ ἄλυτα, λυτρωτὴν ἢ τῷ κόσμῳ κηύσασα. Μελανθέντα καὶ σκότος γενόμενον, μετανοίας με δάκρυσι λεύκανον. Νεκρωθέντα πολλῇ ῥαθυμίᾳ με, τὴν ζωὴν μου ἢ τέξασα ἔγειρον. Ξενωθέντα Θεοῦ καὶ Ἀγγέλων με, πρὸς αὐτούς <με> αὖ ἐπανάγαγε. Ὅντως θαῦμα φρικτόν! Πῶς ὑπέμεινε <τάς> ἡμᾶς ἁμαρτίας ὁ Κύριος! Πῶς εὐθὺς εἰς πυθμένα τοῦ ἄδου με οὐ κατήγαγε ζῶντα τὸν ἄθλιον! 6.381 Ῥάβδον πῶς οὐ κατέπειψεν ἄνωθεν ἀφανῶς, ἢ ῥομφαίαν πατάξαι με! Σὺ δὲ πάντως ταῖς σαῖς παρακλήσεσι τὴν ζωὴν ἐδώρησά μοι, Δέσποινα, τὴν ἐμὴν ἐκζητοῦσα μετάνοιαν, ἣν αὐτὴ μοι παράσχου τῷ δούλῳ σου. Ὑπεράγαθε, σὺ γὰρ τεῖχος μου καὶ λιμὴν καὶ ὀχύρωμα πέφυκας. Φῶς μοι λάμψον τοῦ θείου προσώπου σου, τῆς νυκτὸς ἐν μέσῳ ὕμνον τίσαντι. Χάρισαί μοι κατάνυξιν, Δέσποινα, στεναγμούς ἀσιγήτους καὶ δάκρυα. Ψυχικὰς μοι σπιλάδας ἀπόπλυνον, καὶ τελείαν μοι δώρησαι ἄφεςιν, ὡς βροτὸς θεοφόρος ὑπάρχουσα, καὶ Θεὸν βροτοφόρον κηύσασα. Ἴδοιμί σε νυκτὸς μέσον, Ἄχραντε, νοεροῖς ὀφθαλμοῖς καὶ χαρήσομαι. 6.382 Ὡ ἰσχύς, ὧ ἐλπίς ἀκαταίσχυντε, ὧ ζωὴ καὶ γλυκὴ φῶς τοῦ δούλου σου, ἀπὸ γλώσσης βεβήλου καὶ στόματος ῥυπαροῦ τὴν εὐχὴν ταύτην πρόσδεξαι. Νῦν ἢ νῦξ γενηθήτω τῷ δούλῳ σου σωτηρίας ἡμέρα, Θεόνυμφε. Νῦν χαρήτωσαν Ἄγγελοι, Δέσποινα, ἐπ' ἐμοὶ καὶ δικαίων τὰ πνεύματα, ὅπως ἂν εὐχαρίστως δοξάζω σου γεγηθῶς τὸ πανάγιον ὄνομα. Ὑπερύμνητε, δύνασαι, οἶδα γάρ, πρὸς Θεὸν ὅσα θέλεις, ὄν ἔτεκες ὧ Τριάς, ἢ προσκύνησις πρέπει σοι. Ὡ Θεοῦ Μητέρα, ὑπὲρ πάντα καὶ νοῦν καὶ λόγον! Ὡ Παρθένε, πάσης παρθενίας ἀσυγκρίτως ὑπερκειμένη, ὡς καὶ πρὸ τοῦ θείου τόκου παρθένος ὑπὲρ πάσας οὔσα τὰς παρθένους, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ τόκῳ καὶ μετὰ τὸ τεκεῖν ἢ αὐτὴ μείνασα! Δι' ἧς ἢ τῶν ἀνθρώπων φύσις, ἢ πάλαι ἔκπτωτος καὶ μακρὰν ἀπωκισμένη Θεοῦ, λό 6.383 γοις ἀφάτου φιλανθρωπίας καὶ ἀνεϊκάστου συγκαταβάσεως ἤνωτο τῇ μακαρίᾳ καὶ θείᾳ φύσει, μηδαμῶς ὑποστᾶσα τροπὴν ἢ σύγχυσιν ἢ ἀλλοίωσιν δι' ἧς, καὶ μετὰ τὴν φρικωδεστάτην ἔνωσιν καὶ καταλλαγὴν, φθόνῳ τε τοῦ Πονηροῦ καὶ τῇ τοῦ νοῦς ἡμῶν ματαιότητι τοῦ καθήκοντος ἀποπίπτοντες, αὐθις ἀνακαλούμεθα καὶ τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν περὶ ἡμᾶς εὐρίσκομεν ἴλεων, ταῖς πρὸς αὐτὸν ἀκαμάτοις μεσιτείαις σου. Δέσποινα, δέομαι καὶ σὲ παρακαλῶ τὴν ἐλεήμονα καὶ φιλάνθρωπον τοῦ ἐλεήμονος καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ Μητέρα, πρόσθητί μου καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, πλειστής ὑπέρποτε καὶ τὰ νῦν δεομένου μου τῆς παρὰ σοῦ σκέπης καὶ ἀντιλήψεως. Ἐπειδὴ γὰρ ὄλος ὢν ἀκαθαρσία καὶ τῶν ἁμαρτιῶν βόρβορος, καὶ συνόλως εἰπεῖν, τῶν ψυχοφθόρων πάντων παθῶν οἰκητήριον, τοῖς ὑπεραχράντοις καὶ φρικτοῖς μυστηρίοις τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ προσελθεῖν βούλομαι, ἀγωνιῶ καὶ τρόμῳ συνέχομαι πρὸς τὸ τῶν ἐμῶν ἁμαρτιῶν ἀφορῶν πλῆθος. Τίνα γὰρ τῶν ἐμῶν αἰσθήσεων <ὁ> ταλαίπωρος οὐ κατέχρανα; Ποῖον σατανικὸν ἐπιτήδευμα οὐ μεθ' ὑποκρίσεως καὶ μετὰ διαθέσεως καὶ μεθ' ὑπερβολῆς εἰργασάμην; Ποίους οὐ διεφθάρην ἀτόποις λογισμοῖς καὶ ἀναπλάσμασι ματαιότητος; Ποῖος αἰχμαλωσίας τρόπος οὐ κατε 6.384 κράτησέ μου τελέως τοῦ νοῦ; Οὐ μόνον γὰρ ἐν οἷς ἀθλίως περιπέπτωκα πάθεσιν, ἐν τούτοις κατὰ πρόληψιν, ὡς αἰχμάλωτος περιάγομαι, οὐδ' ἄπερ διὰ τῆς τῶν αἰσθήσεων ἀκρασίας ἐξ ἀλλοτρίων πράξεων ἢ ὀμιλιῶν, ἢ ἐκ τοῦ παρήκοντος εἰς ἀκοὴν ἐλθόντων ἢ ὀραθέντων, ἐμαυτῷ ἐπεσώρευσα πονηρὰ εἶδωλα, ταῦτα σκεδαννύουσι τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ καὶ τὰ μήπω γεγονότα, μήτε μὴν γενησόμενα, μήτε ἀκουσθέντα, μήτ' ὀραθέντα· συνερχόμενος ὁ ἐμπαθὴς καὶ σαθρὸς καὶ νηπιόφρων καὶ ἄκαρπός μου νοῦς τῷ δημιουργῷ τῆς κακίας, καὶ ὡς ὄντα εἰδοποιῶν, ἐν τούτοις τὸν τῆς ἐλεεινῆς ζωῆς κατηνάλωσε χρόνον. Τοσοῦτοις καὶ τηλικούτοις ὁ δυστυχῆς ἐνισχημένος κακοῖς, πρὸς τοιαῦτα ὑπερφυῆ καὶ θειότατα, πρὸς ἃ δὴ καὶ Ἄγγελοι παρακύψαι ἐπιθυμοῦσι, προσελθεῖν προσεθέμην, ὧ Δέσποινα, καὶ δέδοικα μὴ πως, ὡς ἀνάξιος, κατ' ἐκεῖνον τὸν μὴ

ένδεδυμένον ἔνδυμα γάμου, χεῖρας καὶ πόδας δεθεὶς εἰς τὸ σκότος ῥιφῶ, ἀντὶ φωτισμοῦ καὶ κοινωνίας θείας χάριτος, τὴν ἐμὴν κατάλληλον τοῦ σκότους κατοίκησιν καταδικασθεὶς. Ἄλλὰ τί πάθω; Ἄναξίως μὲν τῶν τοιούτων φρικωδεστάτων μυστηρίων μετέχων, τοιαύτας καὶ χείρονας προσδοκῶ τὰς εὐθύνας ὑφέξειν· ἀμέ 6.385 τοχος δὲ τούτων, ἐσθ' ὅτε, διαμένων, καὶ πολὺ προβαλλόμενος τὸ ἀνάξιον, εἰς βάθος, ὡς εἶπεῖν, τῶν κακῶν ἐμπίπτω καταφρονῶν, καὶ ταῖς αὐταῖς κολάσεσιν, ἢ καὶ μείζοσι, [καὶ] οὕτως ὑπόδικος γίνομαι. Στενά μοι τοίνυν τὰ τοῦ πράγματος ἐκατέρωθεν. Διὸ καὶ πρὸς σὲ καταφεύγω τὴν ἀπροσμάχητον καὶ κραταιοτάτην ὄντως βοήθειαν. Σπλαγχνίσθητι οὖν, ὑπέραγνε Δέσποινά μου, ἐπ' ἐμοί, καὶ χρησαμένη τῇ πρὸς τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν μητρικῇ παρρησίᾳ, ἄφεισιν μέντοι τῶν προγεγονότων σφαλμάτων ἐξαιτήσαι, ἄφλεκτον δέ με τῷ καυστικῷ καὶ φωτιστικῷ πυρὶ τῶν αὐτοῦ ζωοποιῶν μυστηρίων ἀνάδειξον· μᾶλλον μὲν οὖν ὡς τὸ βούλεσθαι τῷ δύνασθαι συντρέχον ὑπερφυῶς κεκτημένη, καθαρθῆναι καὶ φωτισθῆναι τῇ κοινωνίᾳ τούτων ἀξίωσον· καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐμῆς ζωῆς ἐν μετανοίᾳ καὶ ἀγνείᾳ καὶ ταπεινώσει διελθεῖν εὐόδωσον, ἐν ἔργοις, ἐν λόγοις, ἐν λογισμοῖς, ἐν πᾶσι ψυχῆς καὶ σώματος τοῖς κινήμασιν· ἀεὶ συμπαροῦσα, διευθετοῦσα, προϊσταμένη, χειραγωγοῦσα· τὰς ἐναντίας ἀποτρεπομένη δυνάμεις, καὶ ὡς δοῦλον, εἰ καὶ ἀχρεῖον, τῆς σῆς χρηστότητος, παντοίως περιποιουμένη καὶ φυλάττουσα. 6.386

Ναί, Δέσποινα παντευλόγητε, μὴ ἀποστρέψης κενὰς τὰς ἀναξίους μου καὶ οἰκτροτάτας δεήσεις, ἀλλὰ κὰν τῷ τῆδε βίῳ, κὰν τῇ ἐξόδῳ τῆς ταλαιπώρου μου ψυχῆς, ἐν τε τῇ μελλούσῃ φοβερᾷ καὶ ἀδεκάστῳ κρίσει, πάρεσός μοι συμμαχοῦσα καὶ τῶν ἀπευκτῶν ῥυομένη πάντων, ἵνα χάριτι σῆ σεσωσμένος εὐλογῶ καὶ δοξάζω σε· καὶ ταῖς σαῖς αὐγαῖς φωτιζόμενος πρὸς ὕμνον, πρὸς δόξαν, πρὸ προσκύνησιν ἀνατείνωμαι τῆς παναγάθου καὶ παντουργοῦ καὶ μακαρίας Τριάδος, εἰς τοὺς σύμπαντας αἰῶνας τῶν αἰώνων. Εὐχὴ τῆς Θεοτόκου Δέσποινα πανύμνητε καὶ πανάγαθε, ἢ τοῦ ἑλέους πηγῆ, ἢ τῆς φιλανθρωπίας ἄβυσσος, τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, ἢ τῶν ἀμαρτανόντων προστάτις καὶ τῶν χειμαζομένων λιμὴν· ἢ τὸν Θεὸν ἀσπόρως ἐν γαστρὶ δεξαμένη καὶ ἀξιωθεῖσα γενέσθαι Μήτηρ Θεοῦ· ἢ ἄμπελος ἢ ἀληθινή, ἢ μανναδόχος στάμνος, ἢ τῶν πιπτόντων ἀνόρθωσις, ἢ πάντων καταφυγὴ καὶ παντὸς τοῦ κόσμου ζωὴ, τὸν ἐναγῆ, τὸν φιλό 7.387 πορνον καὶ φιλοτάραχον, τὸν ἀμελῆ τῇ γνώμῃ καὶ πράξει καὶ προαιρέσει ἀσώτως τὸν βίον μου δαπανήσαντα, [ἀλλ'] ὡς Θεοῦ Μήτηρ φιλάνθρωπός τε καὶ συμπαθῆς, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἀμαρτωλὸν καὶ ἄσωτον, ἀλλὰ προφθάνουσα τὴν ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων μου φερομένην σοὶ πρόσδεξαι δέησιν, ἱλεῶν μοι τὸν Κριτὴν ἀπεργασαμένη ταῖς εὐπροσδέκτοις καὶ παναγάθοις δεήσεσί σου τῆς ἀληθῶς πανάγνου καὶ Θεομήτορος. Ἄνοιξόν μοι σπλάγχνα τοῦ φιλοικτίρμονος Υἱοῦ σου· παριδεῖν ἰκέτευσόν μου τὰ πταίσματα· ἴθυνόν μοι τὸν λογισμὸν πρὸς μετάνοιαν· καὶ τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με· καὶ μὴ ἐάσης με γενέσθαι κτῆμα ἢ βρῶμα τοῦ ψυχοφθόρου Σατᾶν, ἀλλ' ἐγκαίνισόν με τῇ μεσιτείᾳ σου, τὸν πολλαῖς ἤδη παλαιωθέντα ταῖς ἀμαρτίαις, καὶ τόνδε τὸν ῥακῶδη μου βίον κατεύθυνον, ἵνα σε μεσίτιν ἔχων τὴν ὑπεράγαθον ἀμέμπτως τῷ Κριτῇ παραστήσωμαι, καὶ τὴν φοβερὰν ἐκφύγοιμι κόλασιν, καὶ τῆς αὐτοῦ δόξης κληρονόμον ἀναδείξης τῇ μεσιτείᾳ σου, ἧς καὶ τύχω, Πανάμωμε, τὸν Ποιητὴν μου καθικετεύουσα· ὧ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Παρθένε Δέσποινα, ἢ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἶδα ὅτι ἀκάθαρτός εἰμι καὶ βέβηλος καὶ ἐναγῆς καὶ ἀνάξιος, ὅτι ὑπερῆραν τὴν κεφαλὴν μου αἰ ἀνομίαί μου· ἐπληθύνθησαν γὰρ ὑπὲρ ἀριθμὸν ψάμμου θαλάσσης· προσώζεσαν 7.388 καὶ ἐσάπησαν οἱ μώλωπες τῆς ψυχῆς μου ἐκ τῶν πολλῶν μου κακῶν. Ἄλλὰ προσέρχομαί σοι μετανοῶν καὶ προσπίπτων σοὶ, ἐξομολογούμενος πάντα μου τὰ δεινὰ ἀμαρτήματα. Σὲ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητέρα πολλάκις παρώργισα, ῥυπούμενος ταῖς

ἀκαθαρσίαις μου. Ἐλέησόν με ἢ πάντας ἐλεοῦσα φιλανθρώπως, καὶ συγχώρησόν μοι, καὶ μὴ βδελύξη με, Δέσποινα, μηδὲ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἀποστραφῶ τεταπεινωμένος, οἴμοι, οἴμοι, ἀπὸ σοῦ! Μὴ, Δέσποινα, μὴ ἐπιχαρῶσί με ἐν τούτῳ, οἴμοι, οἴμοι, οἱ ἐχθροὶ μου! Διέγειρόν μου τὸν λογισμόν [μου] πρὸς μετάνοιαν, καὶ χειραγωγήσόν με πρὸς σωτήριον ὁδόν, ἣν εὐρῶν καὶ ὀδούσας σχῶ σε συνοδοιπόρον, καὶ τῇ σῆ ὁδηγία σωθήσομαι. Ναί, Δέσποινα, Μήτηρ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, σύντριψον τὴν καρδίαν μου, καὶ ταπείνωσον αὐτήν, καὶ ἔμπλησον τοὺς ὀφθαλμούς μου δακρύων πνευματικῶν, καὶ φώτισον αὐτοὺς τῷ φωτὶ τῶν σῶν πρεσβειῶν, ἵνα μὴ ὑπνώσω εἰς θάνατον. Ῥάντισόν με τῷ ὑσώπῳ τοῦ ἐλέους σου καὶ καθάρισόν με· πλύνόν με τῇ σῆ χάριτι τοῖς ἑμοῖς δάκρυσι, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ναί, ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέξαι μου τὴν οἰκτρὰν ταύτην ἐξομολόγησιν καὶ δέησιν, 7.389 καὶ πρόστηθι τῆς ἐμῆς διανοίας, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου ἀσκανδάλιστον ἐν μετανοίᾳ διατήρησον· καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἐξόδου τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, ὅταν τοῖς Ἐχθροῖς ἐν πύλῃ μέλλω λαλεῖν, οἴμοι, τότε φάνηθί μοι, Δέσποινα, ἰλέω σου ὄμματι, καὶ ἐλευθέρωσόν με ἐκ τῶν πικρῶν συλλογιστῶν καὶ δεινῶν φορολόγων τοῦ ἄρχοντος τοῦ αἰῶνος τούτου. Γενοῦ μοι συνήγορος, καὶ ἀφάνισον πάντα τὰ τῶν ἁμαρτιῶν μου χειρόγραφα τότε, καὶ προσάγαγέ με ἀκαταίσχυντον καὶ σεσωσμένον τῷ βήματι τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ παναγίου Πνεύματος, τῆς μιᾶς καὶ ἀρχιφώτου καὶ ὁμοουσίου Τριάδος. Φιλάγαθε Μήτηρ τοῦ φιλανθρώπου καὶ ἐλεήμονος Θεοῦ, ἡ ἐλεήμων καὶ ἀγαθὴ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ οἰκτίρμονος γαλουχός, <τοῦ ἐκ σοῦ βρεφουργηθέντος ὑπερφυῶς,> Παρθένε Δέσποινα, κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπάκουσόν μου ἐκ τοῦ ὕψους τῆς δόξης σου. Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισον, Πάναγνε· σύνες τῆς ἐκ βάθους κραυγῆς μου· πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς ἐπιπόνου δεήσεώς μου, ἡ βοηθός μου <καὶ ἐλπίς>. Δός μοι λόγον ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός μου, ἡ παρασχοῦσά μοι τὸ ζῆν τῇ μεσιτεία σου, ὅπως ἂν ἐξαγγείλω τὰ μεγαλεῖά σου, πρὸ τοῦ με ἀπελθεῖν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐκεῖ ἐξομολογήσα 7.390 σθαι, μετὰ τὸν ἐνθένδε πικρὸν συγκλεισμόν. Ἡμάρτηκα, Πάναγνε, ἡμάρτηκα· καὶ τὰς ἀνομίας μου ἐγὼ γινώσκω· καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. Ἐπίβλεψον εἰς τὴν τελευταίαν μου ταύτην προσευχὴν καὶ ἐξομολόγησιν τοῦ δούλου σου. Παράσχου μοι πηγὰς ἐπιπόνων δακρύων, ψυχῆς ἐπιλωμένης καθάρσιον λουτρόν. Ἀπόπλυνον τῶν ἁμαρτιῶν μου τὸν βόρβορον. Ἐμφύτευσον ἐν τῇ πετρώδει καρδίᾳ μου τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὸν φόβον τὸν ἅγιον. Εἰσέλθη εἰς τὰ ἐντός μου, δι' οὗ ὠδινήσω ἐκ κατωδύνου ψυχῆς μου [καὶ] καθάρσιον δάκρυον καὶ ἀποκηθήσεται μοι πνεῦμα σωτήριον. Ἡλίου τοῦ <νοητοῦ> φαινοτάτη νεφέλη, λάμψον μοι φῶς νοερὸν τῷ <ζοφῶδει καὶ σκοτεινῷ> νοί μου, διασχίζουσα καὶ ἀπελαύνουσα τὴν παχεῖαν ὀμίχλην τῶν πονηρῶν λογισμῶν μου, ὅπως ἂν ἐν γαλήνῃ καὶ φωτὸς ἰλαρότητι τῆς σῆς ἐπιλάμψεως καὶ ἐπισκοπῆς θυσίαν θύσω ὀλόκληρον καὶ δεκτὴν [θυσίαν], ἣν ἐπηγγείλατο ὁ Υἱός σου καὶ Θεός μου, ὁ μὴ καλέσαι δικαίους ἐλθόν, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, κάμῃ τὸν ἀνάξιον τῇ σῆ μεσιτεία προσδέξεται. 7.391 Πολλοὶ τῶν ἁμαρτησάντων ἐξ αἰῶνος, ὑπεράγαθε Δέσποινα, πολλοὶ τῶν παραπεσόντων, πολλοὶ τῶν παροργισάντων καὶ μὴ φυλαξάντων τὰς ἐντολάς τοῦ Υἱοῦ σου, ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὃν οὐχ ὑπερῆρεν ἢ πληθὺς τῶν ἐμῶν ἐν γνώσει ἀνομιῶν· πᾶσα γὰρ παλαιὰ καὶ καινὴ Διαθήκη τὰς τε τῶν δικαίων ἐσάλπισεν ἀρετὰς καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἀνόμων ἐστηλίτευσεν ἀνοσιουργίας καὶ πράξεις, ἀλλὰ τὸ ἔνδον κριτήριον τῆς συνειδήσεώς μου βαρυτέραν πάντων συνορᾷ, περιφέρων τὴν ἀπέχθειαν τῶν ἁμαρτιῶν. Πλείω τῶν ἀπ' αἰῶνος τὰ φορτία κακῶν· ὅσον καὶ τὸ ἐν ἀγνοίᾳ κατάκριμα τοῦ ἐν γνώσει κουφότερόν τε καὶ ἐλαφρότερον. Ἐντολήν καὶ νόμον ἔλαβεν ὁ Ἀδάμ, καὶ οὐκ ἐφύλαξεν· ἀλλ' οὕτω πείραν εἶχε, Πανάχραντε,

πτώσεως ἑτέρου καὶ κατακρίσεως. Ἐγὼ δὲ <ὁ ἀσελγής, καὶ ἀκρατής, καὶ ἀκόλαστος, ὁ εἰδὼς καὶ γνοὺς πάντα, καὶ σπουδάσας γενέσθαι κακός,> τί ἀπολογήσομαι ὁ ἄθλιος; Πάντως οὐδέν. Ὡς γὰρ ἀκρατής καὶ ἀκόλαστος, ἔσπευσα γενέσθαι κακός, καὶ διὰ τοῦτο ἀναπολόγητός εἰμι. Πάντων ἀθλίων ἀθλιώτερος γέγονα, τῶν ἐξ Ἀδάμ, τοῦ Κάϊν, τοῦ Λάμεχ, τῶν ἀνοήτων πυργοποιῶν, τῶν πυρὶ 7.392 βρόχων Σοδομιτῶν, τῶν ἐπὶ Νῶε κατακλυσμῶν τῶν Αἰγυπτίων μοχθηρῶν κατακρίτων κατακριτώτερος. Πάντων ἀθλίων ἐγὼ ἀθλιώτερος, καὶ τῶν τῆς νέας Διαθήκης ἀμαρτωλῶν ἑμαυτὸν οἶδα ἀμαρτωλότερον. Βαπτισθεὶς γὰρ ῥερούπωμα, λουσάμενος μεμόλυσμαι, τιμηθεὶς ἀξιωματι χάριτος τὴν ἀτιμίαν τῆς ἀμαρτίας ἐνδέδουμαι· τὴν χάριν ἠχρείωσα τοῦ μοναχικοῦ ἐπαγγέλματος. Ποῖος ἄρα ἀρκέσει μοι λόγος καὶ χρόνος καὶ τρόπος εἰς κάθαρσιν τῶν τοιούτων μου ἀμαρτημάτων; Τοσοῦτον γάρ, Παναγία, τῶν ἀμαρτημάτων μου τὸ ἀνυπόστατον πέλαγος· τοιαύτη τῶν ἐμῶν κακῶν ἡ ἐπιβουλή. Τίς γένωμαι; Ποίαν ὁδὸν βαδιοῦμαι; Ἡ οὐράνιος ἄβατος· στενόχωρος ἡ ἐπίγειος· ἡ ὑπόγειος δεινή· ἡ ἐν θαλάσῃ κεκράτηται. Ὁρᾷς ἀνάγκην ἀνεπινόητον; Βλέπεις ἀπορίαν ἀμήχανον; Ὁ κίνδυνος βίαιος! Μικροῦ καὶ τοῦ λόγου κεκένωταί μοι τὸ ὄργανον. Ἡ δυνατὴ τοῦ δυνατοῦ καὶ ζῶντος Θεοῦ Μήτηρ δός μοι χεῖρα βοηθείας ἀπορουμένῳ. Θαυμάστωσον ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀθλίῳ τὰ ἐλέη σου. Ἐξέγειρόν μου τὴν ψυχὴν εἰπούσα· σωτηρία σου εἰμὶ ἐγώ. 7.393 Βοηθός μου καὶ ἀντιλήπτωρ μου εἶ, Ἄχραντε. Δέξαι τὴν δέησιν τοῦ ἀναξίου δούλου σου. Πιστεύω, Πάναγνε, ὅτι δύνασαι τοῦτο ποιῆσαι. Σῶσόν με ἡ ἀπλανὴς τῶν μετανοούντων ὁδός. Δεῖξον ἐν ἐμοὶ τῷ πάντων ἔλεεινῷ καὶ ἀθλίῳ μᾶλλον θαυμασιώτερα τὰ ἐλέη σου, ἢ ἐλπίς, Δέσποινα Θεοτόκε. Σὺ γὰρ γινώσκεις τοὺς λογισμοὺς καὶ τὰς πράξεις μου, καὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς ταπεινῆς φύσεως, καὶ σοὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν παριστῶ ῥερυπωμένην πολλαῖς ἀμαρτίαις καὶ λογισμοῖς ἀτόποις. Σὺ βλέπεις, Δέσποινά μου, τὰ ἔλκη μου τῶν τραυμάτων καὶ τὰς πονηρὰς ἐνθυμήσεις. Σὺ τὴν ἴασιν βράβευσον, ἐπιχέουσα ῥανίδα τῆς σῆς φιλανθρώπου συμπαθείας. Ἐπίβλεψον, Δέσποινά μου Θεοτόκε, καὶ εὐμενῆ ποιήσόν μοι τὸν Υἱόν σου καὶ πάντων Βασιλέα, τὸν μέλλοντά μοι δημοσιεύειν ἐνώπιον Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς μου καὶ τὰς πράξεις. Δέχεταιί σε, ὡς Μητέρα φιλάνθρωπον, ὑπὲρ ψυχῆς ἀπεγνωσμένης πρεσβεύουσαν, ὡς καταφυγὴν τῶν ἀμαρτωλῶν ὑπάρχουσαν. Τοιαύτην γὰρ σὲ ἔθετο ἀντίληψιν καὶ καταφυγὴν καὶ βοηθὸν τοῖς κατ' ἐμὲ ἀμαρτωλοῖς ὁ Υἱός σου καὶ Θεός σου· ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. 8.394 Εὐχὴ τῆς Θεοτόκου Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε, ἡ κοινὴ σωτηρία τοῦ τῶν Χριστιανῶν γένους. Σὺ μὲν, ὡς περ Μήτηρ, οὐ διέλιπες προνοουμένη ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς φιλόπαις ὁμοῦ καὶ φιλόστοργος, οὕτως αἰεὶ τὰς σὰς εὐεργεσίας ἐπιχορηγεῖς ἡμῖν, διασώζουσα, περισκέπουσα, φυλάττουσα, κινδύνων [μου] ἐλευθεροῦσα, πειρασμῶν ἀπαλλάττουσα, ἀμαρτιῶν τοῦ πλήθους ἐλευθεροῦσα· ἡμεῖς δὲ ἀντὶ τούτων εὐχαριστοῦμεν, ἀνακηρύττομεν τὰς χάριτας, οὐ κρύπτομεν τὰς εὐεργεσίας, ἄδομεν μεγαλοφώνως τὰ σὰ θαυμάσια, τὴν κηδεμονίαν δοξάζομεν, τὴν πρόνοιαν μεγαλύνομεν, τὴν προστασίαν ὑμνοῦμεν, τὴν εὐσπλαγχνίαν δοξολογοῦμεν· καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς παρελθοῦσι, μεμνημένοι τῶν σῶν μεγάλων δωρεῶν, καὶ ἐξ ὧν κινδύνων ἐρρυσθημεν διὰ σοῦ, ταύτην σοὶ τὴν εὐχαριστήριον ᾠδὴν ὡς χρέος προσάγομεν, οὐκ ἀντάξιον μὲν οὖσαν ταῖς σαῖς εὐεργεσίαις—τί γὰρ εἶη τούτων ἀντάξιον;—ὅμως θαρροῦντες ἰκετεύομεν τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν οἶκτον λαβεῖν τῶν σῶν οἰκετῶν, καὶ στῆναι πρεσβείαν πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεὸν ἡμῶν, τοῦ ἐξελέσθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς αἰωνίου 8.395 κολάσεως, ὅπως δοξάζωμεν τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁρᾷς, ὦ Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, ὅσοις κακοῖς περιέχει ἡμᾶς ὁ πονηρὸς καὶ παγκάκιστος Δαίμων;

Ίδου, εἰς πάθη πάμπολλα καὶ ἀνεκδιήγητα ἡμᾶς ἐπιτρέπει! Ἀνάστηθι οὖν καὶ μὴ ἀπόση εἰς τέλος. Ἴνα τί τὸ πρόσωπόν σου ἀποστρέφης, καὶ ἐπιλανθάνῃ τῆς πτωχείας ἡμῶν; Διάλυσον τοῦ Πονηροῦ τὰ ἔνεδρα, ἄνελε τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας, παῦσον τὴν καθ' ἡμῶν ἐπεχειρομένην διὰ τῶν πολλῶν [μου] πταισμάτων τοῦ Θεοῦ ὄργην τῇ σῆ μεσιτείᾳ· ἵνα ταῖς πολλαῖς εὐεργεσίαις προστεθείσης καὶ ταύτης δοξάζωμεν τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ἅμα τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, σὺν τῷ ἀνάρχῳ καὶ θείῳ <Πνεύματι>. Δέσποινα Θεοτόκε, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἡ κηύσασα, εἰς σὲ τὴν ἐλπίδα μου ἀνατίθηναι ἅπασαν, καὶ ἐν σοὶ πέποιθα τὴν ὑψηλοτέραν πασῶν τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων. Σὺ με, Πανάχραντε, τῇ θείᾳ σου περιφρούρησον χάριτι, καὶ κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, καὶ πρὸς τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν καθοδήγησον. Σὺ μοι δώρησον τὴν τῶν πταισμάτων ἄφεσιν. Γενοῦ καταφυγὴ, σκέπη καὶ ἀντίληψις καὶ χειραγωγὸς εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν διαβιβάζου 8.396 σα· καὶ ἐν ὥρᾳ δὲ τοῦ θανάτου, Δέσποινα, Δέσποινα, μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐμὴν βοήθειαν τάχυνον, καὶ τῆς πικρᾶς τυραννίδος τῶν δαιμόνων ἐξάρπασον· ἔχεις γὰρ <σύνδρομον> τῇ βουλήσει τὸ δύνασθαι, ὡς ἀγαθὴ Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν [αὐτῷ], σὺ μόνη, Δέσποινα Θεοτόκε, ὑψηλοτάτη ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἡμεῖς δὲ σέ, Θεόνυμφε, πίστει εὐλογοῦμεν, πόθῳ γεραίρομεν καὶ φόβῳ προσκυνοῦμεν, αἰεὶ σε μεγαλύνοντες καὶ σεπτῶς μακαρίζοντες. Σὺ γὰρ τιμὴ τῶν τιμῶν καὶ γέρας γερῶν καὶ ὑψωμάτων ὕψωμα. Ἄλλ', ὦ Δέσποινα, τὸ ἐμὸν ἐκ Θεοῦ ψυχαγώγημα, τοῦ ἐν ἐμοὶ καύσωνος ἢ θεία δρόσος, τῆς ξηρανθείσης μου καρδίας ἢ θεόρρυτος ῥάνις, τῆς ζοφερᾶς μου ψυχῆς ἢ τηλαυγεστάτη λαμπράς, τῆς ἐμῆς ἀπορίας ἢ ποδηγία, τῆς ἀσθενείας ἢ δύναμις, τῆς γυμνώσεως ἢ ἀμφιάσις, τῆς πτωχείας ὁ πλοῦτος, τῶν ἀνιάτων τραυμάτων τὸ ἴαμα, ἢ τῶν δακρῦν ἀναίρεσις, τῶν στεναγμῶν ἢ κατάπαυσις, τῶν συμφορῶν ἢ μεταποίησις, τῶν ὀδυνῶν ὁ κουφισμὸς, τῶν δεσμῶν μου ἢ λύσις, τῆς σωτηρίας μου ἢ ἐλπίς. Εἰσάκουσόν μου τῶν προσευχῶν, οἰκτείρησόν μου τοὺς στεναγμούς, καὶ πρόσδεξαί μου τοὺς ὀδυρμούς. Ἐλέησόν με ἐπικαμφθεῖσα τοῖς ἐμοῖς 8.397 δάκρυσι. Σπλαγχνίσθητι ἐπ' ἐμοί, ὡς Μήτηρ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ. Ἐπίβλεψον καὶ κατάνευσον πρὸς τὴν ἐμὴν ἰκεσίαν. Ἐκπλήρωσόν μου τὸ ἐκδιψώμενον καταθύμιον, καὶ σύναψόν με τῇ συγγόνῳ καὶ συνδούλῃ, ἐν τῇ γῆ τῶν πραέων, ἐν σκηναῖς τῶν δικαίων, ἐν χορῶ τῶν ἁγίων, καὶ ἀξίωσόν με ἢ πάντων προστασία, καὶ πάντων χαρά, καὶ φαιδρὰ θυμηδία, συνευφρανθῆναί σοι. Ταῦτα δέομαί σου ἐν τῇ χαρᾷ ἐκείνῃ τῇ ἀνεκφράστῳ ὄντως τοῦ ἐκ σοῦ γεννηθέντος Θεοῦ καὶ Βασιλέως, καὶ ἐν τῷ νυμφῶνι αὐτοῦ τῷ ἀφράστῳ, καὶ τῇ τρυφῇ τῇ ἀλήκτῳ καὶ ἀκορέστῳ, καὶ ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ αὐτοῦ καὶ ἀπεράντῳ βασιλείᾳ. Ναί, Δέσποινά μου. Ναί, τὸ ἐμὸν καταφύγιον, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀντίληψις, τὸ ὄπλον καὶ καύχημα, ἡ ἐλπίς καὶ τὸ σθένος μου, δός μοι σὺν αὐτῇ ἀπολαῦσαι τῶν τοῦ Υἱοῦ σου ἀνεκδιηγήτων καὶ ἀκαταλήπτων δωρεῶν ἐν τῇ ἐπουρανίῳ διαμονῇ· ἔχεις γὰρ, ἔχεις, οἶδα, σύνδρομον τῇ θελήσει τὸ δύνασθαι, ὡς τοῦ Ὑψίστου Μήτηρ. Διὰ τοῦτο τολμῶ. Μὴ οὖν ἀποστερηθεῖν, πανάχραντε Κυρία, τῆς ἐμῆς προσδοκίας, ἀλλὰ τύχοιμι ταύτης, Θεόνυμφε, ἡ τὴν τῶν ὄλων προσδοκίαν ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ Δεσπὸ 8.398 τὴν· ὧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Εὐχὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Ἄλλ', ὦ Παρθένε Δέσποινα, ἄχραντε Θεοτόκε, Κυρία μου πανένδοξε, ὑπερπανάγαθέ μου· ὑψηλοτέρα οὐρανῶν, ὑπερκαθαρωτέρα ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν, ἀκτίνων, λαμπηδόνων· τιμιωτέρα Χερουβείμ, καὶ ἀσυγκρίτως πάντων τῶν οὐρανίων στρατιῶν ὑπερενδοξοτέρα· τῶν Προπατόρων ἢ ἐλπίς, τῶν Προφητῶν ἢ δόξα, τῶν Ἀποστόλων καύχημα, κήρυγμα τῶν Μαρτύρων, Ὅσιων ἀγαλλίαμα, καὶ ἀσκητῶν λαμπρότης· θυμιατήριον χρυσοῦν, λυχνία

φωτοφόρε, ἡ στάμνος ἢ βαστάσασα τοῦ οὐρανοῦ τὸ μάννα, ἡ κιβωτὸς ἢ ἀληθής, ὁ θεόγραφος τόμος. 9.399 Ἦ βάτε ἀκατάφλεκτε, εὐρύχωρον χωρίον, καὶ ράβδος ἢ βλαστήσασα τοῦ Ἀαρὼν ἐκείνου! Ῥάβδος ἐδείχθης ἀληθῶς, καὶ ἄνθος ὁ Υἱός σου, Χριστὸς ἡμῶν, ἀληθινὸς Θεὸς καὶ Ποιητὴς σου. Σὺ κατὰ σάρκα τὸν Θεὸν ἐγέννησας καὶ Λόγον, πρὶν τόκου παρθενεύουσα, παρθένος μετὰ τόκον· καὶ κατηλλάγημεν Θεῷ, Χριστῷ μου τῷ Υἱῷ σου. Σὺ βοηθὸς ἀμαρτωλῶν καὶ τῶν ἀβοηθήτων, χειμαζομένων σὺ λιμὴν, παρηγορία κόσμου. Σὺ ὀρφανῶν ἀντίληψις, καὶ λύτρον αἰχμαλώτων. Σὺ μοναστῶν στερέωμα, ἐλπίς <τῶν ἐν τῷ κόσμῳ>. Σὺ τῶν χηρῶν ὑπομονή, ἀντίληψις καὶ σκέπη, καὶ τῶν παρθένων καύχημα, στέφανός τε καὶ τέρψις. Κόρη σεμνὴ καὶ Δέσποινα, Βασίλισσα, Κυρία, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τὰς σὰς σκέπασον, φύλαξόν με, 9.400 μὴ κατ' ἐμοῦ καυχῆσθαι Σατὰν ὀλεθροτόκος, καὶ κατ' ἐμοῦ ὁ μιαρὸς μὴ ἐπαρθῆ Ἐχθρὸς μου. Σὺ γὰρ μου, Πανάγνε, λιμὴν, <σύ μου καὶ προστασία,> καὶ οὐ γινώσκω, Δέσποινα, καταφυγὴν ἑτέραν. Παρακαλῶ σε, Δέσποινα, μετὰ πολλῶν δακρύων, μὴ ὁ γλυκύς σου ὁ Υἱός, ὁ ποιητὴς καὶ πλάστης, διὰ πολλὰς ἄς ἔπραξα, ἐκκόψῃ ἀμαρτίας. <Μεσίτευσον, Πανάχραντε, τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Κτίστη τοῦ δοῦναι λύσιν τῶν ἐμῶν πολλῶν πλημμελημάτων, μὴ ὡς τὴν ἄκαρπον συκὴν τὸν ἄσωτον μ' ἐκκόψῃ, μᾶλλον καιρόν μοι δώρησαι εἰς τὸ μετανοῆσαι.> Αἰτῶ σε δὲ ἀπέργασαι <τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον> τοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὰς αὐλὰς ἐκείνας τῶν Ἀγίων, ἔνθα οὐκ ἔστι δάκρυα, οὐ θλιψις, οὐδὲ λύπη, οὐ θάνατος, οὐ βάσανος, οὐδὲ στενοχωρία, ἀλλὰ χαρὰ ἢ ἄρρητος, ἀπόλαυσις δικαίων, καὶ τέρψις ἀδιάλειπτος, ζωὴ μὴ ἔχων τέλος, 9.401 τρυφή καὶ ἀγαλλίασις, δόξα τε καὶ λαμπρότης. Καὶ πλήρωσον τὸ στόμα μου χάριτος γλυκασμοῦ σου, καὶ κίνησον τὴν γλῶττάν μου καὶ χεῖλη τοῦ ὑμνεῖν σε μετὰ ψυχὴν χαρμόσυνον καὶ πρόθυμον καρδίαν, καὶ μέλος τὸ ἀγγελικὸν ἐκείνο τὸ ὑμνωδὸς, ὁ Γαβριὴλ ἐφθέγγετο πρὸς σέ, Παρθενομήτορ. Ἀξίωσον τὸν δοῦλόν σου τὸν ταπεινόν, Παρθένε, τοῦ λυτρωθῆναι τῶν παθῶν καὶ πάσης ἀμαρτίας. Σκόρπισον πάντα λογισμόν, τὸν ἐκ τοῦ Διαβόλου, συχνῶς μοι ἐπεμβαίνοντα εἰς τὸ κατακρημνῆσαι τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν εἰς τάρταρον τοῦ ἄδου. Ῥῦσαί με, Παναγία μου, ἐκ τῶν αὐτοῦ παγίδων· δός μοι τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπην, Κόρη· προαίρεσιν θεοπρεπῆ καὶ βίον ἡγνισμένον· ἀγάπην τὴν πρὸς Κύριον ὁμοῦ καὶ τὸν πλησίον· ὑπομονὴν, ταπεινώσιν, ἐγκράτειαν, νηστείαν, δάκρυα κατανύξεως καθαρτικά, Παρθένε· 9.402 ἐνθύμησιν τῶν φοβερῶν κολάσεων ἐκείνων, ἐπιστροφὴν τε τῶν κακῶν, ὧν ἔπραξα ὁ τάλας· καὶ γὰρ ἐκ προαιρέσεως, ὡς σύ, Παρθενομήτορ, ἐπίστασαι, οὐκ ἔστι μοι ἐλπίς τῆς σωτηρίας. Ἐφθείρα καὶ ἠχρείωσα ψυχὴν μου καὶ τὸ σῶμα· ἐκ νεαρᾶς ὁ ἄθλιος πάνυ ἡλικίας σκευὸς ἐγενόμην μιαρὸν, ἄχρηστον, ἐφθαρμένον· ὅλως κατηκολούθησα ὁ τάλας τῷ Βελίαρ, ἐν λογισμοῖς, ἐν ἔργοις τε καὶ πράξεσιν ἀτόποις. Ἄχρι τοῦ νῦν ὁ βδελυρὸς ἔλκει με, ὦ Παρθένε, εἰς τὰ αὐτοῦ θελήματα. Οὐαί μοι τῷ ἀθλίῳ! Ἐνέδρας ὁ παμπόνηρος βάλλει μοι καθ' ἐκάστην, καὶ λογισμοὺς κακοτελεῖς οὐ δύναμαι βαστάζειν· συνήθειαν γὰρ ἔλαβον κακὴν τῆς ἀμαρτίας καὶ τάχα μόλις καὶ ποτὲ βούλομαι ἀνανῆσαι. Ὅρκους φρικτοὺς ὁ ἄθλιος καὶ συνταγὰς ποιοῦμαι ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ σου· ἄφες μοι, λέγω, Δέσποτα, τὰ ἀμαρτήματά μου, 9.403 καὶ τάσσομαι ἀπὸ τοῦ νῦν, οὐ μὴ σοι πταίσω πλέον. Ἦ τῆς μακροθυμίας σου, Χριστέ μου ζωοδότα! Ἦ πῶς ἀνέχει, Δέσποινα, ὁ εὐσπλαγχνος Υἱός σου, ὀρῶν τὴν καταφρόνησιν καὶ τὰς ἐπιτορκίας, τὸ ψεῦδος, ὅπερ κέκτημαι, τὸ ἄμετρον, ὁ τάλας! Ἄμα τῷ συνταγῆναί με–φεῦ μοι τῆς ἀφοβίας καὶ τῆς καταφρονήσεως–αὐθις ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ χεῖρονα ἐπεκτείνωμαι ὁ βέβηλος καὶ ψεύστης· καὶ ὡσπερ κύων κορεσθεὶς ἐπέκεινα τοῦ μέτρου, αὐθις ἐπὶ τὸν ἴδιον ἔμετον κατατρέχει, οὕτω κἀγὼ πορεύομαι στρέφων εἰς τὰ ὀπίσω, μηδὲν εἰς τὴν αἴσθησιν ἔρχομαι ὁ παντλήμων! Ἀλλὰ καὶ εἰς ἀπόγνωσιν πολλάκις ὁ Βελίαρ ρίπτει με, Παναγία μου· διὸ βοήθησόν μοι! Μὴ με ἐάσῃς, Δέσποινα, ἐπίχαρμα γενέσθαι τοῦ Πονηροῦ, Πανάχραντε, ἀλλὰ ἐξάρπασόν με

ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πονηροῦ καὶ κακοτέχνου πλάνου, 9.404 καὶ δοῦλόν με ἀπέργασαι τοῦ σοῦ Υἱοῦ, Παρθένε, σκευός τε πάλιν εὐχρηστον Πνεύματος παναγίου, τοῦ σοῦ ἐπισκιάσαντος χρόνοις ἐν τοῖς ἐσχάτοις. Καὶ σῶσόν με, Πανύμνητε, ὡς θέλεις καὶ ὡς οἶδας, καὶ δός μοι τοῦ δοξάζειν σε καὶ λέγειν ἐκ καρδίας· Χαῖρε, τὸ ἄσμα Χερουβεὶμ, καὶ ὕμνος τῶν Ἀγγέλων. Χαῖρε, εἰρήνη καὶ χαρὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Χαῖρε, παράδεισε τρυφῆς, χαῖρε, ζωῆς τὸ ξύλον. Χαῖρε, τὸ τεῖχος τῶν πιστῶν, λιμὴν κινδυνευόντων. Χαῖρε, ἀνάκλησις Ἀδάμ, χαῖρε, τῆς Εὐας λύτρον. Χαῖρε, πηγὴ τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀθανασίας. Χαῖρε, Ἁγίου Πνεύματος κῆπος ἐσφραγισμένος. Χαῖρε, ναὲ θεϊότατε, χαῖρε, θρόνε Κυρίου. Χαῖρε, Ἁγνή, ἡ Δράκοντος τοῦ ἀρχεκάκου κάραν συνθλάσασα, καὶ εἰς ἄβυσσον ῥίψασα δεδεμένον. Χαῖρε, τὸ καταφύγιον τῶν καταπονουμένων. Χαῖρε, ἀρᾶς ἢ λύτρωσις, δι' ἧς χαρὰ τῷ κόσμῳ 9.405 ἐδείχθης, παναμώμητε, τῷ σῶ, Παρθένε, τόκῳ. Χαῖρε, ἡ Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος· ὧ πρέπει δόξα καὶ τιμὴ, προσκύνησις καὶ ὕμνος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ πάντοτε, ἀμήν, εἰς τοὺς αἰῶνας. Εὐχὴ ἐξομολογητικὴ εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον κατὰ σάρκα γεννήσασα, οἶδα μὲν, οἶδα, ὅτι οὐκ ἔστιν εὐπρεπές, οὐδὲ ἄξιον ἐμὲ τὸν οὕτω πανάσωτον εἰκόνα καθαρὰν σοῦ τῆς ἀγνῆς, σοῦ τῆς ἀειπαρθένου, σοῦ τῆς σῶμα καὶ ψυχὴν ἐχούσης καθαρὰ καὶ ἀμόλυντα, <ὀφθαλμοῖς μεμολυσμένοις ὁρᾶν καὶ χεῖλεσιν ἀκαθάρτοις καὶ βεβήλοις περιπτύσσεσθαι, ἢ παρακαλεῖν>. Δίκαιον γάρ ἐστιν ἐμὲ τὸν οὕτω πανάσωτον ὑπὸ τῆς σῆς καθαρότητος μισεῖσθαι καὶ βδελύττεσθαι· πλὴν, ἐπειδὴ περ διὰ τοῦτο γέγονεν ὁ Θεός, ὃν ἐγέννησας, ἄνθρωπος, ὅπως καλέσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, <θαρρῶν κἀγὼ προσέρχομαί σοι μετὰ δακρῶν δεόμενος>. Δέξαι μου τὴν παροῦσαν τῶν πολλῶν καὶ χαλεπῶν πταισμάτων ἐξομολόγησιν, καὶ προσάγαγε τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ καὶ Θεῷ, ἱκετηρίαν ποιούσα, ὅπως ἴλεως γένηται τῇ 10.406 ἀθλία καὶ ταλαιπώρῳ μου ψυχῇ· διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιῶν μου κωλύομαι τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀτενίσαι καὶ αἰτῆσαι συγχώρησιν. <Διὰ τοῦτο> σὲ προβάλλομαι πρέσβυν τε καὶ μεσίτιν, διότι πολλῶν καὶ μεγάλων ἀπολαύσας δωρεῶν παρὰ τοῦ πλαστοουργήσαντός με Θεοῦ, ἀμνήμων πάντων φανεῖς ὁ ἄθλιος καὶ ἀχάριστος, εἰκότως παρασυνεβλήθην τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθην αὐτοῖς· πτωχεύων ταῖς ἀρεταῖς, πλουτῶν τοῖς πάθεσιν, αἰσχύνῃς πεπληρωμένος, παρρησίας θείας ἐστερημένος, κατακρινόμενος ὑπὸ Θεοῦ, θρηνούμενος ὑπὸ Ἀγγέλων, γελώμενος ὑπὸ δαιμόνων, <μισούμενος παρὰ ἀνθρώπων>, ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ συνειδότος, ὑπὸ τῶν πονηρῶν μου πράξεων καταισχυνόμενος, καὶ πρὸ θανάτου νεκρὸς ὑπάρχων, καὶ πρὸ τῆς κρίσεως αὐτοκατάκριτος ὢν, καὶ πρὸ τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως αὐτοτιμώρητος ὑπὸ τῆς ἀπογνώσεως τυγχάνων. Διὸ δὴ εἰς τὴν σὴν καὶ μόνην καταφεύγω θερμοτάτην ἀντίληψιν, Δέσποινα Θεοτόκε, ὁ τῶν μυρίων ὀφειλέτης ταλάντων ἐγώ, ὁ ἀσώτως δαπανήσας τὴν πατρικὴν οὐσίαν μετὰ πορνῶν, ὁ πορνεύσας <ὑπὲρ τὴν πόρνην, ὁ παρανομήσας> ὑπὲρ τὸν Μανασσῆν, ὁ ὑπὲρ τὸν πλούσιον ἄσπλαγχνος γεγονώς, ὁ λαιμαργιῶν δοῦλος, 10.407 τὸ τῶν πονηρῶν λογισμῶν δοχεῖον, ὁ τῶν αἰσchrῶν καὶ ῥυπαρῶν λόγων θησαυροφύλαξ, ὁ πάσης ἀκαθαρσίας ἔμπλεως καὶ πάσης ἀγαθῆς ἐργασίας ἀλλότριος. Ἐλέησόν μου τὴν ταπείνωσιν, Ἄχραντε, οἰκτείρησόν μου τὴν ἀσθένειαν, Πάναγνε. Μεγάλην ἔχεις πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα τὴν παρρησίαν, ὡς οὐδεὶς ἕτερος. Πάντα δύνασαι, ὡς Θεοῦ Μήτηρ. Πάντα ἰσχύεις, ὡς πάντων ὑπερέχουσα κτισμάτων. Οὐδέν σοι ἀδυνατεῖ, ἐὰν θελήσῃς μόνον. Μὴ τὰ δάκρυά μου παρίδῃς· μὴ βδελύξῃ μου τὸν στεναγμόν· μὴ ἀπώσῃ μου τὸν ἐγκάρδιον πόνον· μὴ καταισχύνης μου τὴν εἰς σὲ προσδοκίαν· ἀλλὰ ταῖς μητρικαῖς σου δεήσεσι τὴν τοῦ ἀγαθοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου ἀβίαστον βιασαμένη εὐσπλαγχνίαν, ἀξιώσόν με τὸν ταλαίπωρον καὶ ἀνάξιον δοῦλόν σου τὸ πρῶτον καὶ ἀρχαῖον ἐπαναλαβεῖν κάλλος τῆς ψυχῆς, τὴν τῶν παθῶν ἀμορφίαν ἀποβαλεῖν,

ἐλευθερωθῆναι <ἀπὸ> τῆς ἁμαρτίας, δουλωθῆναι τῇ δικαιοσύνῃ, ἐκδύσασθαι τὸν μiasμὸν τῆς σαρκικῆς ἡδονῆς, ἐνδύσασθαι τὸν ἀγιασμὸν τῆς ψυχικῆς καθαρότητος, νεκρωθῆναι τῷ κόσμῳ, ζῆσαι τῇ ἀρετῇ· ὁδοιποροῦντί μοι συνοδεύουσα, ἐν θαλάσῃ πλέοντι συμπλέουσα, ἀεὶ πολεμοῦντάς με δαίμονας νικῶσα, ἀγρυπνοῦντά με ἐνισχύουσα, ὑπνοῦντα διαφυλάτ 10.408 τουσα, θλιβόμενον παραμυθουμένη, ὀλιγοψυχούντα παρακαλοῦσα, ἀσθενοῦντα ῥωννύουσα, ἀδικούμενον ῥυομένη, συκοφαντούμενον ἀθωοῦσα, εἰς θάνατον κινδυνεύοντα συντόμως προφθάνουσα, φοβερόν με ὄρατοῖς ἐχθροῖς καὶ ἀοράτοις δεικνύουσα καθ' ἐκάστην, ἵνα γνῶσωσι πάντες οἱ ἀδίκως τυραννοῦντές με δαίμονες τίνος δοῦλος ὑπάρχω. Naί, ὑπεραγία μου Δέσποινα Θεοτόκε, ἐπάκουσόν μου τῆς οἰκτροτάτης ταύτης δεήσεως, καὶ μὴ κατασχύνῃς με ἀπὸ τῆς προσδοκίας μου, ἢ ἐλπίς πάντων <τῶν> περάτων τῆς γῆς. Τὸν βρασμὸν τῆς σαρκός μου κατάσβεςον· τὸν ἐν τῇ ψυχῇ μου ἐγειρόμενον ἀγριώτατον κλύδωνα τοῦ ἀκαίρου θυμοῦ καταπράυνον· τὸν τύφον καὶ τὴν ἀλαζονεῖαν τῆς ματαίας νεότητος ἐκ τοῦ νοός μου ἀφάνισον· τὰς νυκτερινὰς φαντασίας τῶν πονηρῶν πνευμάτων καὶ τὰς καθημερινὰς τῶν ἀκαθάρτων ἐννοιῶν προσβολὰς ἐκ τῆς καρδίας μου μείωσον· παίδευσόν μου τὴν γλῶτταν λαλεῖν τὰ συμφέροντα· δίδαξον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ βλέπειν ὀρθῶς τῆς ἀρετῆς τὴν εὐθύτητα· τοὺς πόδας μου τρέχειν ἀσκελίστως ποιήσον τὴν μακαρίαν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ· τὰς χεῖράς μου ἀγιασθῆναι παρασκεύασον, ἵνα ἀξίως αἴρωνται πρὸς τὸν Ὑψιστον· κάθαρόν μου τὸ στόμα, ἵνα μετὰ παρρησίας ἐπικαλέσωμαι 10.409 Πατέρα τὸν φοβερόν Θεὸν καὶ πανάγιον. Ἄνοιξόν μου τὰ ὦτα, ἵνα ἀκούσω αἰσθητῶς καὶ νοερῶς τὰ γλυκύτερα μέλιτος καὶ κηρίου τῶν ἁγίων Γραφῶν λόγια· δεχόμενος ποιῶ αὐτὰ ὑπὸ σοῦ κραταιούμενος. Δός μοι καιρὸν μετανοίας καὶ λογισμὸν ἐπιστροφῆς. Αἰφνιδίῳ με ἐλευθέρωσον θανάτου. Κατακεκριμένου με συνειδότος ἀπάλλαξον. Τέλος παράστηθί μοι ἐν τῷ χωρισμῷ τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς ἐκ τοῦ ἀθλίου τούτου σώματος, τὴν ἀφόρητον ἐκείνην ἐλαφρύνουσα βίαν, τὸν ἀνέκφραστον ἐκείνον ἐπικουφίζουσα πόνον, τὴν ἀπαραμύθητον ἐκείνην παραμυθουμένη στενοχωρίαν, τῆς σκοτεινῆς με τῶν δαιμόνων λυτρομένη μορφῆς, τοῦ πικροτάτου λογοθεσίου τῶν τελωνῶν τοῦ ἀέρος καὶ τῶν ἀρχόντων τοῦ σκότους ἐξαίρουσα, τὰ χειρόγραφα τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν διαρρήσουσα, τῷ Θεῷ με οἰκειοῦσα, τῆς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ καὶ μακαρίας στάσεως, τῆς ἐν τῷ φοβερῷ κριτηρίῳ, καταξιοῦσα, τῶν αἰωνίων καὶ ἀνυποίστων ῥυομένη κολάσεων, τῶν αἰοδίων καὶ ἀκηράτων ἀγαθῶν ποιοῦσα κληρονόμον. 10.410 Ταύτην σοι προσφέρω τὴν ἐξομολόγησιν, Δέσποινα Θεοτόκε, τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων μου ὀφθαλμῶν, ἢ παραμυθία ἐμῆς ψυχῆς, ἢ μετὰ Θεόν μου ἐλπίς καὶ <προστασία> ἦν εὐμενῶς πρόσδεξαι, καὶ καθάρισόν με ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκός καὶ πνεύματος, ἀξιοῦσά με ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι ἀκατακρίτως μετέχειν τοῦ ἀχράντου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, ἐν τῷ μέλλοντι δὲ τῆς γλυκύτητος τοῦ οὐρανοῦ δειπνοῦ, τῆς τρυφῆς τοῦ παραδείσου, τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἔνθα πάντων ἐστὶν εὐφραينوμένων ἢ κατοικία. Καὶ τούτων τυχῶν τῶν ἀγαθῶν <ὁ ἀνάξιος>, δοξάσω εἰς αἰῶνα αἰῶνος τὸ <πάντιμον καὶ> μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, <τοῦ δεχομένου πάντας τοὺς ἐξ ὅλης μετανοοῦντας ψυχῆς, διὰ τὸ σὲ γενομένην πάντων τῶν ἁμαρτωλῶν μεσῖτιν καὶ ἐγγυήτριαν, καὶ διὰ σοῦ, πανύμνητε καὶ ὑπεράγαθε Δέσποινα, περισώζεται πᾶσα βροτεῖα φύσις, αἰνοῦσα καὶ εὐλογοῦσα Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν παναγίαν Τριάδα καὶ ὁμοούσιον, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν>. 11.411 Εὐχή τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Παρθένου Δέσποινα Θεοτόκε, ἢ τὸν μονογενῆ τοῦ Θεοῦ Λόγον, τὸν πάσης ὄρατῆς καὶ νοητῆς κτίσεως Ποιητὴν καὶ Δεσπότην, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Θεόν, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον γεννήσασα· τὸ σκῆνωμα τῆς Θεότητος, τὸ πάσης ἀγιωσύνης

καὶ χάριτος δοχεῖον, ἐν ᾧ κατώκησε τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς εὐδοκίᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ συνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἡ πάσης κτίσεως βασιλικῶ καὶ θεοπρεπεῖ ἀξιώματι ἀνυπερβλήτως ὑπερκειμένη καὶ ὑπερέχουσα· ἡ δόξα καὶ τρυφή καὶ ἄρρητος εὐφροσύνη τῶν Ἀγγέλων, ὁ βασιλικὸς τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Προφητῶν στέφανος, ἡ ὑπερφυῆς καὶ θαυμαστικὴ τῶν Μαρτύρων ἀνδρεία, ἡ τῶν ἀγώνων αὐτῶν καὶ τῆς νίκης ἀφορμή, καὶ τῶν ἀθλητικῶν στεφάνων καὶ τῶν αἰδίων καὶ θεοπρεπῶν ἀμοιβῶν πρόξενος· ἡ ὑπέρτιμος τῶν Ὁσίων τιμὴ καὶ δόξα, ἡ τῆς ἡσυχίας ἀπλανῆς ὁδηγὸς καὶ διδάσκαλος, ἡ τῶν ἀποκαλύψεων καὶ τῶν πνευματικῶν μυστηρίων θύρα, ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, ἡ πύλη τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὁ τοῦ ἐλέους ἀκένωτος ποταμός, ἡ 11.412 πάντων τῶν θεοπρεπῶν χαρισμάτων τε καὶ θαυμάτων ἀνεξάντλητος θάλασσα· σοῦ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν, τὴν συμπαθεστάτην Μητέρα τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ταπεινοῖς καὶ ἀναξίοις δούλοις σου· ἐπίβλεψον εὐμενῶς ἐπὶ τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ τὴν ταπείνωσιν ἡμῶν· ἴασαι τὰ συντρίμματά τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν. Τοὺς ὄρατους καὶ ἀοράτους πολεμίους κατάλυσον· πύργος ἰσχύος, ὄπλα πολεμικά, παράταξις ἰσχυρὰ καὶ στρατηγὸς καὶ πρόμαχος ἄμαχος γενοῦ τοῖς ἀναξίοις ἡμῖν ἀπὸ προσώπου τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Δεῖξον ἐν ἡμῖν τὰ ἀρχαῖά σου ἐλέη καὶ τὰ θαυμάσια σήμερον. Δεῖξον ἀνόμοις ἐχθροῖς ἡμῶν ὅτι μόνος Βασιλεὺς καὶ Δεσπότης ὁ σὸς Υἱὸς καὶ Θεός, καὶ σὺ Θεοτόκος κυρίως, ἡ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν κατὰ σάρκα γεννήσασα, καὶ δύνασαι πάντα, καὶ ἰσχύεις ἐνεργεῖν ὅσα καὶ βούλει ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ γῆς. Πᾶσι τὰς αἰτήσεις πρὸς τὸ συμφέρον ἐκάστῳ δώρησαι, Δέσποινα· τοῖς νοσοῦσι τὴν ὑγίειαν, τοῖς ἐν θαλάσῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν κυβέρνησιν· ὁδοιποροῦσι συνοδεύουσα καὶ φυλάττουσα, αἰχμαλώτους τῆς πικρᾶς ῥυομένη δουλείας, παραμυθουμένη τοὺς λυπουμενούς, τὴν πενίαν καὶ πᾶσαν σωματικὴν ἄλλην κουφίζουσα κάκωσιν, τῶν ψυχικῶν ἀρρωστημάτων καὶ τῶν παθῶν ἀπαλλάττουσα πάντας 11.413 ταῖς σαῖς ἀοράτοις προστασίαις καὶ εἰσηγήσεις, ἵνα τὴν ὁδὸν τῆς προσκαίρου ταύτης ζωῆς καλῶς καὶ ἀπροσκόπτως ἀνύσαντες, καὶ τῶν αἰωνίων ἐκείνων ἀγαθῶν διὰ σοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν ἐπιτύχοιμεν. Τοὺς δὲ πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, τοὺς τῷ φοβερῷ τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ σου τιμηθέντας ὀνόματι, καὶ τῇ σῇ πεποιθότας προστασίᾳ καὶ χάριτι, καὶ σὲ προβαλλομένους ἐν παντὶ καὶ μεσῖτιν καὶ πρόμαχον κατὰ τῶν ἐπικειμένων ἐχθρῶν ἀοράτως ἐνίσχυσον. Διάλυσον τὸ ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν ἐπικείμενον τῆς ἀθυμίας νέφος. Ἔφελε ἀπὸ τοῦ πόνου τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ λαμπρὰν τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν χαρὰν ἀντεισάγαγε, εἰρηνικὸν καὶ ἀστασίαστον τὸ κράτος καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῖς ἀποκαταστήσασα. Ῥῦσαι, Δέσποινα, ταῖς πρεσβείαις σου τὴν ἐξαιρέτως ἀνακειμένην σοι ταύτην ποίμνην, καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀπὸ λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων καὶ ἐμφυλίου πολέμου· καὶ πᾶσαν ὀργὴν καθ' ἡμῶν κινουμένην δικαίως ἀπόστρεψον εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου· ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρί, καὶ τῷ συναϊδίῳ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.